

HAFTALIK SiYASi GAZETE

SOSYALiST CUMHURiYET

SAYI: 248 /30 Ağustos 2022 - 5 TL

HDP üzerine

pusula S.7

TÜRKİYE'NİN
DEVİRİMCİ
SEÇENEĞİ

SOSYALİST

GÜÇ

BİRLİĞİ

SORULARLA SOSYALİZM VE TÜRKİYE KOMÜNİST HAREKETİ

Siyasette sağ ve sol gibi kavramların öldüğünü iddia edenlere dikkat edin, bu kişiler aynı zamanda solun tanımını değiştirmek için de ellerinden geleni yapmaktadırlar. Sovyetler Birliği çözüldükten sonra "ideolojilerin sonu", "tarihin sonu", "medeniyetler çatışması" diye bir yaygara kopardılar. Sosyalizm geçici bir yenilgi yaşamış, kapitalizm iktidara yerleşmişken ideolojiler öldü demek, "iktidardaki ideolojiye artık kimse dokunmasın, bir daha kapitalizm sorgulanmasın" demek değil midir?

Solculuk eşitlikten ve özgürlükten yana olmak, emekçilerin çıkarlarını savunmaktır. Bu tanımın yerine solculuk diye herkesin istediğini yapmasını, etnikçilik, kimlikçilik gibi kavramları yerleştirmeye çalışanlar bütünü bir yalan söylüyorlar. Eşitliğin olmadığı yerde özgürlük nasıl savunulabilir? Güçlü ve güçsüzün olduğu bir ortamda istediğinizi yapmakta özgürsünüz dendiğinde ortaya

güçlünün her istediğini yaparak güçsüzü ezdiği, kendi iktidarını sağlamlaştırdığı bir düzen çıkar.

Öte yandan, bugün "insanlar dinlerine, etnik kimliklerine göre tanımlansın" diyenler her şey olabilir ancak solcu olamaz. Yıllardır din ve millet uğruna milyonlarca kişinin kanını dökenler aynı şeyleri söylemediler mi? Solun mücadelesi aydınlanma, emeğin kurtuluşu, insanlığın her türlü prangadan koparılması, insanın dini ve milleti için değil, insan olduğu için değer kazanması mücadelesidir. Emek sömürsü, eşitsizlik, emperyalizm, gericilik, ırkçılık, baskı, hukuksuzluk, savaş ve ayrımcılık var oldukça, yani her biçim ve tonuyla "sağ" var oldukça; onlara karşı mücadele eden "sol" ve sosyalizm de var olacaktır. Ta ki, eşit ve özgür bir toplum kuruluncaya kadar...

Sağ ve sol kavramları artık eskimedi mi?

SOL BAKIŞ

İrmak İldır

Yol ayrımı ve güçbirliği

Yol ayrımları üzerine yazı yazmak hemen hemen her yazarın başına gelen bir durum. Pek çok filme, denemeye, romana ve öyküye konu olan "yol ayrımı" kavramı, bir durumun birden çok seçeneğe çıkmasını eşsiz şekilde tarifliyor. Bugün Türkiye siyasetindeki olasılıkları da bu sebepten ötürü bir yol ayrımına denk düşüğünü söyleyebiliriz. Aslında bu tespitimiz "yeni" ve "özgün" değil. Pek çok yorumcu, yazar veya siyasi çevre içinden geçtiğimiz dönemi bir "yol ayrımı" olarak tarif ediyor. Dolayısıyla odaklanmaya çalıştığımız nokta, bir yol ayrımında olup olmadığımız değil, bu yol ayrımını (olasılık ve sonuçlarını) nasıl yorumlayacağımız olması gerekmektedir.

Yol ayrımını nasıl tarifleyeceğimize geçmeden önce biraz geriye doğru gidelim. Türkiye'nin son 20 yılına damga vuran AKP iktidarı, geçmiş dönemdeki sermaye iktidarıyla benzerlikler taşısa da, Türkiye'yi başka bir rotaya oturttu. 100.yılına yaklaşılacak Cumhuriyet'in kendi iktidarı öncesini "reklam arası" olarak gören AKP, bu topraklarda süregelen 150 yıllık aydınlanma mücadelesinin "karşıtı" olarak toplumsal-siyasal arenayı baştan aşağı dönüştürdü. Sermaye düzeni için "bütün engellerin" yıkılması için hamle yapan AKP, karşı-devrimci birikimin devlet ve siyasal aygıtı nasıl dönüştüreceğini göstermiş oldu.

Ancak bu dönüşümün kendi içinde barındırdığı tüm çelişkiler, ekonomik tıkanma, siyasal ve sosyal sistemin dar bir grup tarafından istismarı, Türkiye'deki aydınlanmacı birikimin hafife alınması gibi, bugün açığa çıkıyor. İktidarın, geçmiş dönemde toplumu ikna eden "Yeni Türkiye" söylemi, artık ayağına dolaşan bir görüntü haline gelmektedir. Bununla birlikte AKP'nin ana birleştirici unsuru olarak Erdoğan da, hem iktidarına güçlü yanı, hem de zayıf karnı

olmaktadır.

Tam da bu noktada, "Yeni Türkiye yoluna nasıl devam edecek?" sorusu gündeme geliyor. Her şeyden önce, iktidar açısından ve ona yakın sermaye çevreleri için bugün 20.yılı aşmış olan pratikleri, "kazanımlarını" kolayca teslim edilememesi anlamına geliyor. Elde edilen muazzam siyasi ve ekonomik güç, bir çırpıda bırakılmayacaktır. Başta devlet aygıtı olmak üzere, elde edilen her türlü toplumsal mevzi, hem baskı, hem de ikna gücü olarak kullanılacaktır.

AKP'nin ikna ve baskıyı nereye kadar sürdüreceği ise karşısındaki toplumsal direncin gücüyle doğru orantılı olacaktır. O nedenle, AKP açısından ikinci bir seçenek daha bulunuyor; "pragmatizm". Siyasi ve ekonomik olarak emperyalist merkezlerin desteğini alma arayışı, AKP açısından radikal sayılacak bazı politika değişikliklerini gündeme getirecektir.

Örnek mi? İşte Suriye, işte İsrail başlıkları.... Her türlü denge arayışı ve karşılıksız söz, siyasi ve ekonomik destek almak için kullanılacaktır. AKP'nin çıkış ajandası buradadır.

Tersinden muhalefet açısından ise bugünkü tüm toplumsal çelişkiler, AKP'nin zayıf karnı haline dönüşen "tek adam rejimi" ile açıklanmaktadır. Muhalefet cephesi, üst yapıdaki biçimsel değişikliklerle (tek adam rejimine karşı parlamenter demokrasi) "rahatlama" önermektedir. Sosyal ve siyasal yapıdaki değişikliğe dokunulmadan, "siyasal denge" sağlanmak istenmektedir. Öte yandan, bu ittifakın kendi içindeki dengeler henüz kurulmamıştır. Laiklik, bağımsızlık, ekonomi vb. noktalarda her bir siyasi aktör "kendi cephesinden" bakmakta, tutarlı bir program öne sürülememektedir.

Dolayısıyla her iki cephe açısından da yol ayrımı "denge arayışlarıyla" sonlanmaktadır. AKP, emperyalist dünyadaki dengelere, Millet ittifakı ise iç siyasetteki dengelere oynamaktadır.

Bu iki cephenin arasında duran HDP ve bağlantıları ise dengeyi kendi lehine kurmak ve siyasette kendine alan açmak istemektedir. O nedenle de, Millet İttifakından ayrı bir programı ve takvimi bulunma-

maktadır. Sayısal olarak elde edilecek oy oranı ve milletvekili sayısı, ilerisi için "dengede ben de varım" demenin yolu ve adresi olacaktır.

Ancak buradaki tüm değerlendirmeler bir gerçeği göz ardı etmektedir: Türkiye'nin önündeki sorunlar üstyapıdaki biçimsel değişikliklerle aşılamaz! Ekonomik, sosyal, siyasal çıkmazlarıyla Türkiye, köklü bir değişimi zorunlu bir biçimde hissetmektedir.

İşte bu noktada, devreye tüm bu tabloyu reddeden solun oynayacağı rol girmektedir. Bu denli büyük bir krizin yaşandığı, her türlü sosyal ve ekonomik bağın her kesim tarafından sonuna kadar istismar edildiği, emekçilerin payına ise "sömürü, yoksulluk ve gericilik" düştüğü bir yerde bu tabloyu değiştirecek aksi bir kuvvet uygulanmalıdır. Yoksa ip koptu, kopacak!

Geçtiğimiz hafta ilan edilen Sosyalist Güçbirliği bu anlamda önemli bir çıkışı ifade etmektedir. TKH, Sol Parti, TKP ve Devrim Hareketi'nin çağrıcısı olduğu, sol/sosyalist aydın, yazar, sendikacı, demokratik kitle örgütü temsilcisi birikiminin de destek verdiği bu çağrı, Türkiye'nin ihtiyaç duyduğu köklü değişikliğe ortak bir yanıt üretiyor. Laiklik, bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm hedefleri, siyasetin eksik tarafını, işçi sınıfı tarafını, doldurmaya aday olarak çıkmış durumda.

Sözünü ettiğimiz bu eksikliğin solun dışındaki güçlerce doldurulması mümkün değildir. Yarım ağız ifadelerle, belirsiz siyasi konumlanışlarla işçi sınıfının siyaset sahnesine dönmesi mümkün değil.

Tam da bu gerçeklikten yola çıkarak, solun kendi önündeki hedeflere, tartışmalara ve siyasete ihtiyacı var. Bu çağrıyı yaparak başladığımız güçbirliğinin hakkını vererek, Türkiye'nin önündeki yol ayrımına işçi sınıfının yolunu açarak başlayacağız.

Bu satırların okuyucuları da kendilerine şu soruyu sorarak başlayabilir; bizim başka bir yolumuz var mı? Bizce yoktur ve yollarımız aynı yere çıkmaktadır. Sosyalist Güçbirliği'nin yolu açık olsun!

Türkiye'nin devrimci seçeneği

Sosyalist Güç Birliği

Türkiye büyük bir uçuruma doğru gidiyor. 20 yıllık AKP iktidarının "yeni Türkiye" söylemi hem bir masal hem de gerçekler karşısında tam bir başarısızlık. Ekonomik krizin bedeli emekçileri çıkartılırken zenginler daha zengin, emekçiler ise daha da yoksullaşılıyor. Yandaşlar yeni elit sınıf olarak sermaye sınıfının parçası olurken, tarikatlar holdingleşerek sermaye sınıfının organik bileşeni haline geldiler.

ABD emperyalizminin taşeronluğunu üstlenerek yanı başımızdaki Suriye'nin yıkım projesine ortak olan AKP, büyük bir toplumsal sorunla, sığınmacılar sorunuyla Türkiye'yi baş başa bırakmıştır. ABD emperyalizminin Büyük Ortadoğu Projesi'nin eş başkanlığına soyunup, Suriye'nin yıkım ve parçalanma siyasetini cihatçı terör örgütleriyle eliyle gerçekleştirmek isteyen emperyalizmin taşeronluğunu üstlenen AKP, ülkenin yanı başında bir şeriat emirliği inşa ederek, yeni bir terör odağıyla Türkiye'ye karşı karşıya bırakmıştır. Bununla yetinmeye AKP, Avrupa Birliği ile imzaladığı "Geri Kabul Anlaşması" ile para karşılığı ülkeye sığınmacı gettосу haline dönüştürmüştür.

Ülke tarikatlara ve karanlığa teslim edilmiştir. Laiklik tasfiye edilmiştir. Devlet bakanlıkları ve kurumları tarikatlara pay edilmiş, gericiлик bugün Cumhuriyet ve anayasa düşmanlığında pervasız bir saldırıya başlamıştır. Artık gericilerin talimatıyla konserler iptal edilmekte, doğrudan yurttaşların yaşam tarzları hedef haline getirilmektedir. Tarikat ve cemaatlerin saltanatı aynı zamanda büyük bir toplumsal çürüme anlamına gelmiştir. Gün geçmiyor ki, tarikat ve cemaat kurumları içinde istismar, taciz ve tecavüz haberleri duyulmasın!

Ülke mafya ve çetelerin at koşturduğu bir rejimle yönetilmektedir. 20 yıllık AKP iktidarı, "millet iradesi" diyerek iktidar olmuş, ancak bugün halkın değil mafya ve çetelerin iktidarını kurmuştur. Tescilli mafya liderleri bizzat hükümet ortağının lideri tarafından ağırlanıyor. Mafya ve çetelerin cinayet haberleri gazetelerde eksik olmuyor. Ülkenin limanları ve gümrük kapıları, uyuşturucu ticareti için yol geçen hanına dönüşmüş durumda. Türkiye, 20 yıllık AKP iktidarıyla birlikte dünya uyuşturucu ticaretinin merkez üssü haline dönüşmüştür. Türkiye Susurlukçuların hüküm sürdüğü, Ağarların AKP sayesinde derin iktidar olduğu bir gerçekle yaşamaya devam ediyor. Ülkenin siyasi cinayetlerinin failleri konuşuluyor, AKP iktidarı ise korumaya devam ediyor.

Yolsuzluk, rüşvet, yağma, talan ve rant düzenin adı olmuştur. Daha önce bizzat AKP'nin iktidarı için çalışan, kendi ağzıyla rejiminin korkutma aparatı olarak işlev gördüğünü söyleyen mafya lideri Peker'in yaptığı açıklamalar düzenin ve rejimin bütün pisliklerini ortaya döküyor. Halk Bankası davası ve şimdi Sezgin Baran Korkmaz diye kodlanan yeni dava süreci, nasıl bir ülkede yaşadığımızı açık olarak gösteriyor. Zorbalık, sahtekarlık, dolandırıcılık, yağma, talan, zorla ele geçirme ve rüşvet gerçeği ile ülkemizde skandalların arkası kesilmiyor. Sermaye Piyasa Kurulu'nda milyon dolarlık rüşvet gerçeğinde ismi geçenlere baktığımızda karşımıza AKP çıkıyor. Bir yandan AKP milletvekilleri diğer yandan Cumhurbaşkanlığı danışmanlığı üstlenen isimler bu yolsuzluk ve rüşvet çarkının ve ağının aktörleri haline gelmiş bulunuyor. Daha önce 4 bakanın rüşvet gerekçesiyle görevden alındığını herkes hatırlıyor. AKP milletvekili Burhan Kuzu'nun mafya ve yabancı baronlarla verdiği fotoğraflar, yabancı baronlara vatandaşlık verilmesi için devreye girmesi unutulmuş değil. Ancak bu örnekler münferit değil AKP'nin yapısal gerçeği olarak karşımıza çıkıyor.

Yargı bitirilmiştir. Bağımsız yargı kelime oyunundan ibarettir. AKP, yandaşlar, patronlar ve tarikatlar işlerine gelmeyen karar veren yargı mensuplarını, iktidar gücüyle tasfiye ederek saltanat rejimi kurdular. Yargı bugün tamamen AKP'nin kontrolüne geçmiş bulunuyor. Yeni hâkim ve savcılar, bizzat sözlü mülakatla elenip doğrudan AKP kadroları yargıya taşınıyor. Yolsuzlukların üzeri bizzat yargı tarafından örtülüyor. Yargı, tek adamın iki dudağı arasındaki kararları bekliyor. Bu tabloyu Türkiye daha fazla kaldıramaz!

Tek adam rejimiyle hukuk devleti ortadan kaldırılmıştır. Farklı söz söyleyen, eleştiren herkes doğrudan hapse atılabiliyor. Sabah akşam "kin ve nefret diliyle" kendileri gibi olmayan herkese hakaret ediyorlar, en ufak bir eleştiriye bile tahammül edemiyorlar. Sanatçıların konserleri bizzat mülkü idare tarafından doğrudan AKP talimatıyla yasaklanıyor. Ülkede ifade özgürlüğü bitmiştir.

Ölümü gösterip sıtmaya razı etmek

AKP arkasına MHP'yi alarak kurdukları yağma ve rant düzeninin devamını istiyor. Tek adam rejimini "iyileştirilmiş cumhurbaşkanlığı sistemi" adıyla yeniden onaylatmak istiyorlar. AKP ve MHP'nin gerici-faşist blokunun karşısına çıkan Millet İttifakı ise

"güçlendirilmiş parlamenter sistem"le sorunların çözüleceğini vaaz ediyor. Millet İttifakı çözümü, tek adam rejiminde görünürken ülkenin temel sorunlarına çözümde sağa karşı sağ seçeneğini sunuyor. Bugün Millet İttifakı, AKP eliyle kurulan bu rejimin tahribatını ortadan kaldırmaya, sadece bu düzeni tadil etmeye soyunmuş durumda.

Ülkenin kurtuluş reçetesi

Ülkenin kurtuluşu AKP'nin kurduğu bu rejimle kökten ve toptan hesaplaşmayla mümkündür. Gericiliğe karşı laiklik, emperyalizme karşı bağımsızlık ve sermaye saltanatına karşı emeğin çıkarlarını savunan kamucu bir program gerek. 70 yıllık sağ iktidarların ülkeyi taşıdığı son nokta budur. AKP'nin Türkiye sağının emsal partisi olarak ülkeyi taşıdığı yer bellidir. Bugün benzer ve paralel bir politik programla ülkenin kurtuluşu ve emekçilerin çıkarlarının sağlanması mümkün değildir.

Devrimci seçenek: Sosyalist Güç Birliği

Bugün düzeni ve rejimi karşıya almadan toplumsal, siyasal ve ekonomik sorunların çözümünü beklemek hayaldir. Tek adam rejimi ortadan kaldırılmalıdır. Ancak bu talep yaşanan büyük krizin çözümü için yeterli değildir. Yurttaşlık ve yurttaş hakları için laiklik yeniden tesis edilmeli, tarikatların ve gericiğin üzerine gidilmelidir. Emekçi halkın insanca yaşamı için sermayenin soygun düzenine karşı kararlı bir iktisadi bir politika ortaya konulmalıdır. Bunun yolu yağma, rant ve sömürüye karşı kamucu planlı ekonomidir. Bugün emperyalizminin ve emperyalist tekellerin ülkeyi ele geçirmesine karşı onurlu dış politika ancak ve ancak anti-emperyalist bir çizgiyle mümkündür.

Bugün Türkiye'nin önündeki tek gerçek ve emekçi halkın çıkarlarını temsil eden politik çizgi sol seçenektir. Merkez sağın yeniden kuruluşu anlamına gelen Millet İttifakı, emekçi halkı bir kez daha oyalayacaktır. Ülkenin temel sorunlarına karşı devrimci bir çözümün tek adresi ülkenin komünistlerinin, sosyalistlerinin ve devrimcilerinin kurduğu Sosyalist Güç Birliği'dir!

Türkiye Komünist Hareketi, Türkiye Komünist Partisi, Sol Parti ve Devrim Hareketi Partisi içinde olduğu ve ülkenin aydınlarının çağrısıyla kurulan Sosyalist Güç Birliği'nin bugün toplumsal bir seçenek haline gelmesi için safları çoğaltmak gerek.

Sedat Peker'den "Saray'a uzanan rüşvet ağı" iddiası

Sedat Peker, "Deli Çavuş" adlı Twitter hesabından Saray'daki danışmanlara uzanan rüşvet ağı iddiasına dair çarpıcı paylaşımlarda bulundu.

Organize suç örgütü lideri Sedat Peker, kendisiyle bağlantılı Deli Çavuş isimli Twitter hesabından kimi AKP'li isimler ve Saray'daki bürokratlara dair rüşvet ve yolsuzluk ağıyla ilgili olduğunu iddia ettiği WhatsApp yazışmalarını paylaştı.

Söz konusu rüşvet pazarlıklarının yazışmalarına dair görselleri paylaşan Peker, Bank Asya'nın 16 yıl yöneticiliğini yapan eski SPK Başkanı Ali Fuat Taşkesenlioğlu, Cumhurbaşkanı Danışmanı Serkan Taranoğlu ve Türkiye Odalar Borsalar Birliği Deniz Meclisi üyesi Salih Orakçı'nın yolsuzluk ağını anlattı.

Peker, SPK Başkanı'nın AKP Erzurum Milletvekili Zehra Taşkesenlioğlu'nun, Marka Yatırım Holding'in sahibi Mine Tozlu Sineren'den sorunlarının çözümü için "12 milyon TL rüşvet istediğini" iddia etti.

Peker'in paylaşımları şu şekilde:

"Borsada servetini kaybedenler ya da borsada servetini kaybettiği için intihar eden yakınları olanlar ya da yaşadığı ekonomik sıkıntılardan dolayı psikolojisi bozulup cinnet geçirme durumunda olanlar lütfen bu tweetleri okumasınlar. Fütür terör örgütünün bankası olarak bilinen Bank Asya'nın 16 sene yöneticiliğini yapan, sırf bu sebeple cezaevinde olması gerekirken arkasındaki sihirli güçler sayesinde devlete ait olan Halkbank'ın genel müdürü yapılan, oradan da daha önemli olan SPK'nın başına getirilen Ali Fuat Taşkesenlioğlu'nun AK Parti Erzurum milletvekili Zehra Taşkesenlioğlu'nun, Cumhurbaşkanı Danışmanı Serkan Taranoğlu'nun, Cumhurbaşkanı Danışmanı Serkan Taranoğlu'nun, Kıyı Emniyeti Eski Genel Müdürü şu anda da Türkiye Odalar Borsalar Birliği Deniz Meclisi'nin üyeliğini yapan Salih Orakçı'nın ve nice haramzadenin delilli ispatlı suç örgütü ifşasına hoş geldiniz.

Size ilk olarak bir sürü mağdurun içinden bir tanesinin hikayesini anlatarak başlayacağım. Hepsinin kayıtları ve bilgileri bende. İlk hikâyenin sahibi olan kişi Marka Yatırım Holding'in sahibi Mine Tozlu Sineren'dir. Ali Fuat Taşkesenlioğlu SPK'nın Başkanı olunca kendisine başvuran bütün herkesi önce tersleyip sonrasında ise çözüm için Zehra Taşkesenlioğlu'na, çevresinde Diyarbakırlı Nedim Özbek, ve de isimleri Ahmet ve Süleyman olan dostlarına yönlendiriyor.

"Zehra hanım'ın hatırı için sizin bu sorununuzu halledeceğiz"

Mine Tozlu Sineren Hanımı ise AK Parti Erzurum milletvekili Zehra Taşkesenlioğlu'na yönlendirmişler. 2018'in seçim çalışmalarından dolayı Zehra Taşkesenlioğlu Erzurum'un Hınıs ilçesindeyken

Mine Hanım'ı yanına çağırıyor. Bir kafede görüşüyorlar Zehra Taşkesenlioğlu bu görüşmeden sonra kendisinin durumuna üzülmediğini söyleyerek Mine Hanım'ı Ankara'daki büyük bölümü devlete ait olan Next Level'daki bir danışmanlık bürosuna yönlendiriyor (Bu merkezi süslü sülmanın akra-bası olan Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nı buradan yönlendiren Sadık Soylu'nun buradaki bürosundan hatırlayabilirsiniz). Next Level isimli merkez, büyük çoğunluğu devlete ait olmasına rağmen devleti soyanların ana merkezi (Ne kadar acı değil mi?).

Bu danışmanlık şirketi Mine Hanım'a 'Zehra Hanım'ın hatırı için sizin bu sorununuzu halledeceğiz' diyerek 12 milyon TL danışmanlık adı altında rüşvet vermesi gerektiğini söyleyip tweetin altındaki yazışmayı yollarlar. Mine Hanım hakkı olan bir şey için bu kadar büyük bir parayı ödemeyeceğini söyler. Ayrıca da avukatına incelettirdiğini, bu sözleşmede yazanlardan dolayı rüşvet vermekten yargılanabileceğini söyler. Hikaye bundan sonra daha da farklılaşır (Sadece Mine Hanım değil, rüşvet vermek istemeyen herkes sırayla bu silsileden geçecektir).

"Martı otelleri konusunu araştırın"

Daha sonra Mine Hanım'ı bir bayan arkadaşı arayarak Cumhurbaşkanlığı Danışmanı Serkan Taranoğlu'nun kendisi ile görüşmek istediğini söyler. Mine Hanım eşi olan İbrahim Sineren'le beraber Serkan Taranoğlu ile ilk önce Ankara Sheraton otelinde görüşürler, sonra da Next Level'daki Zehra Taşkesenlioğlu'nun yönlendirdiği aynı danışmanlık ofisinde bir araya gelirler (yani hepsi beraber çalışmaktalar). Ağdan kaçan bir balık olursa başka bir türlü onu mutlaka yakalıyorlar. Serkan Taranoğlu isimli hırsız Cumhurbaşkanı Danışmanı Mine Hanım'a 'Korkmaz Karaca isimli Cumhurbaşkanı Danışmanı da sorununuzu halletmek için sizinle temas kurmak istiyor, sakın onunla temasa geçmeyin sizden çok para ister' diyor.

Mine Hanım'ı ikna etmek için de 'Martı otellerinin sahibi İnci Hanım'ın Denizbank'tan alıp ödemediği krediyi biz halledeceğiz çözüm üreteceğiz deyip dünya kadar parasını aldılar ama işini halletmediler. Bakın kadıncağızın başına neler geldi' diyor (Yani siz doğru adrestesiniz en temiz hırsız danışmanı buldunuz, sadece parayı bana verin diyor). Muhafif gazetecilerin içindeki bazıları, bu Martı Otelleri konusunu araştırın. Orada da çok büyük iğrençlikler var.

"SPK konusu bende rahat olun, korkmaz karaca ile görüşmeyin"

Bu tweetlerin altında yayınlayacağım WhatsApp görüşmeleri Mine Tozlu Sineren Hanım ve eşi İbrahim Sineren Bey ile Cumhurbaşkanlığı Danışmanı Serkan Taranoğlu arasında geçen yazışmalar. Yazışmaları siz zaten okursunuz. Ancak en iğrenç yanı Serkan Taranoğlu diyor ki: 'Ben İzmir'e geldim siz nasıl olsa dağıtılacak paraları yollayacaksınız ancak ben üstüme para almadım bana 200 bin TL bile olsa yollayın' diyor (herhalde Cumhurbaşkanlığı Danışmanımız bu parayla alemlere akacak). Ancak biraz sonra anlatacağım üzere Mine Hanım eski kıyı koruma genel müdürü Salih Orakçı'ya 'sorunlarınızı çözeceğim' diye para kaptırdığı için iş hallolmadan para yollamayacağım tarzında şeyler söylüyor.

Konuşmanın başlarında 'SPK konusu bende rahat olun, Korkmaz Karaca ile görüşmeyin' diyen hırsız danışmanımız 'Koskoca holding sahibisiniz niye yollamıyorsunuz?' tarzında bir şeyler söylüyor. WhatsApp yazışmalarını okuduğunuzda mideniz kalkacak. Ülke yönetiminin en üstündeki kişiler sadece hırsız değilmiş. Anadolu tabiri ile at hırsızlarından bile daha iğrençmişsiniz diyeceksiniz. Bazı namussuzlar bana diyorlar ki sen devleti zor duruma sokmak için bu paylaşımları yapıyorsun. Eğer benim niyetim bu olmuş olsaydı şu an görevi yeni devralan, yeni SPK Başkanı İbrahim Ömer Gönül Bey ve onun ekibi hakkında da aynı şeyleri söyledim. Yediden yetmişe bunların hepsi hırsız derdim. Ancak öyle bir şey söylemiyorum. Yeni başkan ve ekibi kimseden rüşvet istemiyor. Hatta savunması alınmadan sadece rüşvet vermeleri için karalanan borsada işlem gören şirket sahiplerini çağırıp dertlerini dinleyip (ayrım yapmadan tüm firmaları) 'Uğradığınız haksızlık giderilecek' diye çalışmalar yapıyorlar. Benim amacım devletin kurumlarını kötülemek olsa yeni yönetim de rüşvet çarkının içinde deyip, halkın içinde inanırlılığım bu kadar yüksekken olayı kilitlerdim. Aksini kim iddia edebilirdi?

Unutmadan şunu da söyleyeyim eski SPK başkanı Ali Fuat Taşkesenlioğlu'nun arkasındaki güç, kardeşi Erzurum milletvekili olan Zehra Taşkesenlioğlu değildir (zaten onun çapı bu büyüklükteki organizasyonlara yetmez). Onun arkasındaki güç eski Enerji Bakanımız Sn Berat Albayrak'ın abisi Turkuaz Medya'nın başındaki Serhat Albayrak'tır (Bu ismi şu olaylardan hatırlarsınız). Benim evime operasyon yapıldığında operasyonu yapacak olan polislerle beraber gazetecileri yollayarak dronların çektiği görüntüleri canlı yayın olarak verdiren kişidir. Kendisine yolladığım akrabama 'Bizim cenah Sedat Peker'i sever' deyip her kötülüğü yapan kişidir. Ayrıca da fütüçülere, pkkllılara yapıldığı gibi ATV'de yayınlanan 'Eşkiya Dünyaya

Hükümdar Olmaz' dizisine bir karakter sokup 'Pe-ker mi? Geçmişte icraatları var eyvallah da fazla konuşur, boş konuşur' diye söyllettiren kişidir.

Neyse biz konumuza geri dönelim. Marka Yatırım Holding'in sahibi Mine Hanım'a derler ki: 'Salih Orakcı isminde bir bey var, eski kıyı koruma genel müdürü, eski Başbakan Binali Yıldırım'ın başda-nışmanı, senin sorununu bu halleder'. Mine Hanım kendisi ile görüşür. Salih Orakcı der ki 'Ben bu so-runu hallederim ancak bu şartlarda rica edersem iş takipçisi durumuna düşerim Sizin şirketlerden

Tüm borsa yatırımcılarının bildiği Borsa Gündem gazetesi vardır. Sahibi meşhur Orhan Pala'dır. Ancak esas tehlikeli olan Orhan Pala'nın yanın-da uzun yıllar çalışmış olan Hürriyet gazetesinin ekonomi yazarı Burak Taşçı vardır. Bu ikisi her dönemin borsa manipülasyonları konusunda başrol oyuncularındır. Ali Fuat Taşkesenlioğlu'nun döneminde de huysuzluk yapan şirketlerle ilgili hem borsa gündem gazetesi hem de Hürriyet gazetesinin ekonomi yazarı Burak Taşçı beraber karalama kampanyasına girerler. Bu iki ismin en büyük özelliği küçük yatırımcıların mağdur oldu-

görünce bu kişilerle yan yana gelerek Adana Organize Şube Müdürlüğü'ne müracaat ediyor-lar. Yiğidin hakkını yiğide vermek gerekir. Adana Organize Şube dosyayı aldıktan sonra imzaların gerçekten Mine Tozlu Sineren'e ait olup olmadı-ğını anlamak için dosyayı adli tıp kurumuna gön-deriyor.

"Kendisine güvence veriliyor"

Gelen sonuç gerçekten çok şaşırtıcı. 'İmzalar Mine Hanım'a ait değildir' diye rapor geliyor. Organize şube buna çok şaşırılmış olacak ki bir

birine beni ortak edin ki bu benim kendi işim diye rica edebileyim' der. Mine Hanım da kendisine ait olan Er garanti isimli şirketine yüzde 50 ortak eder. Bu sorunu halletmek için Mine Hanım'dan bazı hediyeler almamız gerekir diyerek bir sıfır Porsche parası bir de 7.40 BMW parasını öncelikli olarak ister. Araçları kendi üzerine almaz Recep Dumangöz ismindeki ortak inşaat işi yaptığı ki-şinin üstüne yapar. Ayrıca da dağıtmak için 2,5 milyon TL ister. Mine Hanım bu parayı da yollar. Ancak tüm bu süreçlerden sonra sermaye artırım işi olmayınca Mine Hanım ortaklık işlerinin iptal edilmesi için talimat verir.

"Bu iki ismin en büyük manipülasyonlara katkı sağlamak"

Şimdi anlatacağım başka bir paylaşımın konu-su ancak ileride yapılacak bu paylaşımların da yol güzergahını şimdiden döşeyelim. Salih Orakcı Bey'in Recep ismindeki (arabaları üstüne aldığı kişi) kişi ile beraber ortak inşaat işleri var. Hatta Dolmabahçe Sarayı'nın tadilat işlerini de bu kişi üzerinden fahiş fiyatlarla yaptırdıklarına dair dosya da bende. Ancak bu başka bir paylaşımın konu-su. İsminin önünde bu kadar anlı şanlı ünvanları olan Salih Orakcı sermaye artırım işini hallede-meyince Mine Hanım hem ortaklık işlemlerini iptal eder hem de mahkeme kanalıyla Salih Orakcı'ya haciz kararı yollar.

ğu yani insanların intihar ettiği manipülasyonlara katkı sağlamaktır. Patronların hisselerini tahtacı-larla manipülasyon yaparak küçük yatırımcılara bu hisselerin satılabilmesi için organizasyonlar yapmak ve bu yönde haberler çıkarmak bu iki ismin tekelindedir.

Yatırdığı paranın 2/3'sini kaybedenler ya da ne-redeyse yatırımının tamamını kaybeden küçük yatırımcıların kandırılmasında bu iki ismin üstlen-diği iğrenç görevi daha da iyi anlayacağız. Marka Yatırımın sahibi Mine Hanım sermaye artırımını ya-parak Adana'da Lider Adana ve Yeni Adana isimli iki tane şirketi satın alıyorlar. Ancak birkaç gün sonra bu iki şirkete bazı kişilerce 25 milyon TL'lik haciz uygulandığını görünce haklı olarak şikâyet-te bulunuyorlar. Savcılık imzalar Mine Hanım'a ait mi diye dosyayı Ankara Jandarma kriminal dai-reye gönderiyor. Buradan gelen cevap gerçekten enteresan. İmzaların Mine Tozlu Sineren Hanime-fendiye ait olduğunu söylüyor.

Tabii Adana'daki bu grup ile dolaylı yollardan bağlantısı olan Borsa Gündem gazetesi ve Hürriyet ekonomi yazarı Burak Taşçı tarafından 'İm-zalar Mine Tozlu Hanıma aitmiş' diye haberler giriyorlar. Marka Yatırım Holding'in patronu Mine Hanım sadece kendisine değil bazı iş insanla-rına da bunun gibi sahte hacizler uygulandığını

bahane bulup dosyayı adli tıbbı bir kez daha yolluyor. Gelen ikinci rapor da bu imzaların Mine Hanım'a ait olmadığı yönünde. Bunun üzerine Adana Organize Şube büyük bir operasyon dü-zenleyerek bu sahte senetlerle haciz düzenleyen ve de bu gazetecilerle dolaylı olarak beraber hareket eden suç örgütüne operasyon düzenliyor. 40 kişinin üzerinde insan tutuklanıyor. Bir insanın aklının almayacağı iğrençlikler yaşandıktan sonra yeni gelen SPK Başkanı, Marka Yatırım Holding'in sahibi Mine Hanımı çağırarak 'Sizin savunmanız alınmadan size ceza verilmiş. Biz bunu düzelte-ceğiz' diyerek kendisine güvence veriliyor (sade-ce Mine Hanım'a değil rüşvet vermediği için bu mağduriyete uğrayan herkesi çağırarak hepsinin savunması alınıp aynı güvence bütün mağdurlara veriliyor).

Buradan Mine Tozlu Sineren Hanımefendiye ses-lenmek istiyorum. Yayınladığım tüm bu evraklara rağmen size rica ederlerse sakın beni yalanla-maya kalkmayın. En son Sezgin Baran Korkmaz benim şirketimdeki olayları benden iyi biliyorsun dediğinde kendisine serdengeçtiler her yerde demiştim (Bundan sonraki tweetlerimde gördük-lerinize asla inanamayacaksınız)."

Dünya barışının en büyük düşmanı emperyalizmdir! Emperyalizm yenilecek, dünya halklarına barış gelecek!

Faşist Almanya'nın 1939 yılında Polonya'yı işgali ile İkinci Dünya Savaşı'nın başlangıç günü sayılan 1 Eylül günü, dünya emekçilerine bunu hatırlatmak amacıyla Dünya Barış Günü olarak kutlanmaktadır. Eğer ki emperyalizmin neden olduğu ve milyonlarca insanın yaşamını yitirdiği bu savaş Sovyet sosyalizmi tarafından durdurulmasaydı 20. yüzyılda emperyalist saldırganlığa set çekilemezdi.

Sosyalizmin geri çekilmesiyle emperyalizmin emekçi halklara dönük müdahaleleri ve saldırganlığı büyük bir artış göstermiştir.

Son otuz yıl tam da emperyalizmin barış düşmanı politikalarının en büyük örnekleri ile doludur. Karşı devrim çizgisinin ve gericiliğin tüm dünya üzerinde mevzilerini ilerletmek için canla başla uğraştığı bir dönem henüz varlığını korurken, ilericilerin anti-emperyalist mücadelesi barışın sağlanmasının temel garantisi olmaya devam etmektedir.

O açıdan dünyada yeniden bir barış ortamının sağlanmasının yegâne yolu emperyalist saldırganlığı geri püskürtmekten geçmektedir.

1990'lı yıllarda Yugoslavya'yı parçalayan, 2000'li yıllarda başta Irak ve Suriye olmak üzere Ortadoğu'yu kan gölüne çeviren, Afganistan işgaline imza atan, Afrika'da iç savaşları tetikleyen emperyalizm başta NATO olmak üzere tüm araçlarını kullanarak savaş çıkartmak için elinden geleni yapmaktadır.

ABD emperyalizmi kendisine rakip ve düşman olarak bellediği Rusya ve Çin gibi ülkeleri kuşatmaya çalışıyor, savaşları tetikliyor, sonra da barış ve demokrasi havariliğine soyunuyor. NATO'nun genişlemesi için sistematik bir şekilde adım atan, adım adım NATO'yu Rusya'nın burununa dibine sokarak egemen bir devleti tehdit eden, işbirlikçi faşist Ukrayna yönetimini aparat

olarak kullanan emperyalizmin yönelimini görmek çok da zor değildir. Ukrayna yönetimine milyarlarca dolarlık silah yardımı yapan ülkeler başta ABD olmak üzere diğer Avrupalı emperyalist ülkeler olmuştur. Ukrayna'da savaş çıkartan emperyalizm bir adım atarak İsveç ve Finlandiya'nın NATO'ya alınması kararı ile birlikte geçmişte dünya üzerinde kurulan barış dengesini ortadan kaldırmıştır.

Son olarak yine ABD'nin Tayvan üzerinden Çin'e dönük düşmanca politikalarını ortaya koyması, ABD temsilcisinin Tayvan'a yaptığı ziyaret önümüzdeki dönem ABD emperyalizminin daha fazla savaş ve karışıklık istediğinin göstergesidir.

Dünya barışının en büyük düşmanı olan emperyalizmin kullandığı araçları da iyi tanımak gerekmektedir.

NATO emperyalizmin en büyük askeri örgütlenmesi ise, tek tek ülkelerde açık veya gizli bir şekilde desteklenen, finanse edilen, silahlandırılan faşist yapılanmalar ya da cihatçı örgütlenmeler 21. yüzyılda açık bir şekilde karşımıza çıkmıştır. Geçmişte sosyalizme karşı örgütlenen bu yapılar bugün Ukrayna'da kafatasçı Azov Taburları, Ortadoğu'da ve hatta ülkemizde El Kaide, IŞİD, El Nusra vb... isimlerle ortaya çıkan cihatçı örgütler, Afganistan'da Taliban olarak insanlığa karşı suç işlemektedirler. Gericilik ve emperyalizmin nasıl kol kola girdiğinin en önemli göstergesi işte bunlardır.

Tüm bunların ortasında, geçmişte emperyalizm tarafından beslenip büyütülmüş olan AKP iktidarı bugün NATO'culuk ve emperyalizmin yönelimleri dışında gerçek anlamda bağımsız ve barış yanlısı bir politika içerisinde değildir.

Yakın geçmişte, AKP iktidarının İsveç ve Finlandiya'nın NATO üyeliğine karşı hamasi duruşu

bu ülkelerin NATO üyeliğini engellemeye dönük olmadığı ortaya çıkmıştır. AKP tarafından NATO üyeliğinin kutsanması, İncirlik üssünün ülkemizdeki varlığını sürdürmesi, İsrail'le yakınlaşma, Ortadoğu'yu savaşlara sürükleyen en önemli güçlerden biri olan emperyalizm işbirlikçisi Suudi Arabistan'la yakın geçmişte hiçbir şey yaşanmamış gibi kurulan ilişkiler ve bunlara benzer sayılabilecek onlarca örnek ülkemizdeki sermaye iktidarının ve AKP'nin emperyalizmden kopuş gibi bir ajandası olmadığını en temel göstergeleri olarak okunmalıdır.

Emperyalizmden kopmayan ve ona karşı mücadele etmeyen, dünya üzerinde barış için mücadele edemez.

Tüm bu tablonun gösterdiği temel yön bellidir: Emperyalizmin işbirlikçileri eliyle sürdürdüğü ve savaşlara dönüşmesinden çekinmediği müdahalelere karşı emperyalizmle ve onun gerici işbirlikçileriyle sonuna kadar mücadele etmek tek çıkış yoludur.

Tüm dünyada adil ve kalıcı barış için sömürü düzenine ve emperyalizme karşı mücadele bir zorunluluktur. Emperyalizme, gericiliğe ve sömürü düzenine karşı yürütülmeyen bir barış mücadelesi halkları ancak köleleştirir.

Bu topraklar, anti-emperyalist mücadeleyi büyütmek için uygun koşullara sahiptir. Ülkemizde ve bölgemizde barış, Türk, Kürt, Arap başta olmak üzere bütün emekçilerinin anti-emperyalist mücadelesiyle gelecektir.

Partimiz Türkiye Komünist Hareketi, gericiliğe, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadelesini yükselterek devam ettirecektir.

Kahrolsun emperyalizm!
Kahrolsun gericilik!
Yaşasın barış!

Pusula: HDP üzerine

İkinci Cumhuriyet, restorasyon ve Kürt siyasi hareketi Kürt siyaseti ve liberalizm: Bir ben var benden içeri

İ FUAT BEŞİROĞLU

Kürt siyasi hareketinin güncel pozisyonu ve yönelimleri Türkiye siyasetinde önemli bir yer tutuyor kuşkusuz. Örneğin bugün, Kürt siyasi hareketinin daha doğrusu özelde HDP'nin pozisyonu Millet İttifakı açısından kritik bir noktada durmaktadır. Ya da başka bir pencereden bakılırsa Kürt seçmenin önümüzdeki seçimlerde nasıl bir yönelim içerisine gireceği Cumhur İttifakı açısından da dikkate alınan bir başlıktır.

Bu anlamıyla belli bir oy potansiyeli olan HDP'nin önümüzdeki seçimler için kilit parti olarak lanse edilmesi, bununla birlikte HDP'nin kendisine ise böyle bir kilit parti vasfını biçmesi karşımıza çıkan başlıklar olmaktadır. Ancak şu soruyu sormadan edemeyiz: Ne ve kimin için kilit parti?

AKP iktidarının, Türkiye'de sermaye düzeninin yeni bir rejime geçişi için neredeyse bütün

kilitleri açan bir görev üstlendiği herkesin malûmu olsa gerek. Bugün ülkemizde emperyalizme tam boy bağımlı, gerici ve sonuna kadar emek düşmanı bir rejim tesis edildiyse bunda sermaye sınıfının ihtiyaçları ve AKP iktidarının yönelimleri belirleyici olmuştur. Özelleştirmeler ile kamuya ait ne varsa talan edilerek yerli ve yabancı sermayeye peşkeş çekilmiş, NATO'culuk almış başını gitmiş, başta eğitim sistemi olmak üzere toplumsal yaşam dinselleştirilmiş, işçi sınıfının elindeki tüm haklar budanarak emekçiler piyasa faşizmi ile karşı karşıya bırakılmıştır. Son kriz süreci bu durumun en açık hali olarak karşımızdadır.

Başkanlık sistemi ile birlikte artık istibdat rejimi karakterini kazanan bu yeni rejim pek de uzak olmayan bir geçmişe kadar özellikle sermaye çevreleri ve liberaller tarafından kutsanıyor ve AKP iktidarının tüm adımlarına tam boy destek veriliyordu. Bu dönüşümün politik mücadele alanında 1923'te kurulan Cumhuriyet'in tasfiyesi ile sonuçlandığı ve yukarıda kabaca tarifini yapmaya çalıştığımız İkinci Cumhuriyet adı verilen düzlemin kurulduğu bilinmektedir.

Türkiye'de sol ve sosyalist hareket cumhuriyeti numaralandırma sevdalısı değil bu biliniyor. Numaracı cumhuriyetçilerin kim oldukları ise açıktır. Özellikle 1990'lı yıllarda liberaller "İkinci Cumhuriyetçiler" olarak anılırdı. Bugün liberalizmin Türkiye'de siyasal alanı içdiş etmesinin pratik sonuçlarına ulaşılmış gibidir. Sürecin tarihi ise İslâmcılar tarafından yapılmıştı: 1923'te açılan parantezi kapatmak...

Gelinen noktada yeni rejimin ve İkinci Cumhuriyet'in restorasyon ihtiyacı doğmuştur. Bu ihtiyacın belli bir süredir sermaye iktidarı, egemen burjuva sınıfı ve emperyalizm açısından bir arayış olduğu ise bellidir. Dolayısıyla burjuva siyaseti de bu çerçevede yeniden yapılanmakta ve düzen muhalefeti de buna göre şekillenmektedir.

Kısaca tariff ettiğimiz bu süreç sonuç olarak Millet İttifakı'nı doğurmuştur. Bugün iktidardaki Cumhur İttifakı'na karşı çıkış yapan ve sağ bir koalisyon olan Millet İttifakı'nın yolu Türkiye'de sermaye düzeni düzleminde rejimin restorasyon yoludur. Yukarıdaki sorumuza dönersek,

HDP'nin kilit parti pozisyonunun tam da düzenin ve sermaye iktidarının ihtiyaçları bağlamında ortaya konulduğunu anlamakta ve görmekteyiz. Bu durum düzen güçleri açısından böyle görülmektedir. Peki HDP ya da daha genel anlamda Kürt siyasi hareketi açısından bu durum nasıl görülmektedir?

HDP'de cisimleşen liberal ve ulusalçı sentez

Burada ifade ettiğimiz kavramsallaştırmanın arka planını ve süreci Kürt siyasi hareketinin geçirdiği dönüşümü ortaya koyarak ifade etmek gerekir. 1990'lı yıllardan itibaren adım adım liberalizmin yörüngesine giren Kürt hareketi, demokrasi mücadelesi adına önce AB, Ortadoğu'da kazanılan statü ya da yerel özerkliğin devamı için ABD ile ilişki ve işbirliğine girmişti.

2000'li yılların başında hareketin lideri Abdullah Öcalan tarafından ortaya atılan Demokratik Cumhuriyet tezi, bu liberalleşmenin çatısını oluşturmuş bugün HDP'de cisimleşen sentezin temelleri de orada atılmıştır. Bugün HDP siyasetinin okumak istediğinizde karşınıza demokrasi ve barış kavramları bolca çıkmaktadır. Eğer ki tarihten ve siyasetten bağımsız bir algımız yoksa bunların içerisinde oturduğu tarihsel çerçeveyi, siyasal ve toplumsal mücadeleleri de ele almak gerekmektedir.

Marksizmi terk ederek kapitalizmi eleştirmek isteyenlerin vardığı yer genel olarak sivil toplumculuk ve özelde ağırlıklı olarak kimlik siyaseti oluyor. Marksizmi ve "modernite"yi aştığını söyleyen Öcalan açısından da bu süreç benzeri şekilde işlemiştir. Kürt sorununun en büyük nedeni emperyalizm ve Türkiye'deki sermaye düzenidir. Marksizmden ve sınıflar mücadelesinden nasibi almış herkes için bu böyledir. Ancak post-marksizmden etkilenen ve bunu başat ideolojik doğru haline getiren Kürt siyaseti merkeze kimlik siyasetini ve statü talebini yerleştirmiştir. Bugün HDP'de cisimleşen temel olgunun bu olduğun, o açıdan da örneğin HDP'nin lideri olarak görülen Selahattin Demirtaş'ın da Öcalan çizgisini bu bağlamda sürdürdüğünü söylemek yanlış olmayacaktır.

Yine benzeri şekilde Avrupalı post-marksistlerin radikal demokrasi tezi alınıp doğrudan kriz döneminde HDP'ye tatbik edilmiş, Kürt siyasetinin AKP ile yürüttüğü "çözüm süreci"nin hemen ardından HDP'ye Yunanistan'daki Syriza benzeri bir rol atfedilmiştir. Normal koşullar altında sosyalist ya da devrimci bir önderliğin böylesi bir kimliğin yanından bile geçmemesi beklenirken, Türkiye'de tersi olmuş HDP ya da Demirtaş bu gömleği giymekten imtina etmemiştir.

AKP iktidarına sonsuz desteği veren liberallerin, özellikle 2015 sonrasında soluğu Kürt hareketinin ve HDP'nin yanında almaları ise şaşırtıcı değildir. Bugün yaşananlar o açıdan çok da şaşırtıcı görülmemeli. HDP'nin 3 Temmuz 2022'deki kongresinde kurulan Danışma Kurulu'nda Türkiye'nin namılı liberallerinin yer alması ise malumun ilamı olarak değerlendirilmelidir. Hasan Cemal ve Ahmet Altan başta olmak üzere 2010 referandumunda "Yetmez ama Evet" diyerek AKP-FETÖ koalisyonuna destek veren liberallerin bugün HDP cenahına ve Millet İttifakı'nın yanına yöresine yerleşmeleri tam da yukarıda bahsettiğimiz düzenin restorasyon arayışı ile birlikte ele alınmalıdır.

Çünkü yakın geçmişte de, AKP iktidarına demokratik atfedilen liberaller Kürt siyasi hareketi ile hep alışverişte olmuşlardı. Örneğin 2007 seçimlerinde "Bin Umut Adayları" olarak karşımıza çıkan süreç, sermaye düzeninde Kürt sorunu üzerinden demokratik yapmak isteyenler açısından bir meca olmuş, liberaller o dönemde de bunun içerisinde yer almışlardı. Devamı ise bilinmekte, 2007 sonrasında burjuva demokratik devrimin tamamlandığını söyleyen aynı liberal odaklar, bu sefer bir kere daha AKP iktidarını "daha demokrat" olmaya çağıracaktı.

Şimdi bugün aynı geçerlidir denilebilir. Liberal odaklara kapılarını sonuna kadar açan HDP üzerinden bugün bir kere daha "daha fazla demokrasi ve öncelikle Kürt sorununun çözümü" çağırısı yapılacaktır. Bunun Cumhur İttifakı tarafından nasıl değerlendirileceği ayrı bir tartışma konusu olmakla birlikte, iktidar değişikliği olsun ya da olmasın sermaye devletinin "açılım", Kürt siyasi hareketinin "çözüm süreci"

ihtiyacı devam etmektedir. Liberallerin kendini var ettiği zemin buraya yerleşmiştir. Bu pozisyona Öcalan'ın teorik ve ideolojik, Demirtaş'ın ise pratik bir itirazı olmadığı bilinmektedir.

Kürt siyasi hareketi nereye gidiyor?

Siyasette sınıflar mücadelesi, devletin sınıfsal karakteri, emperyalizm olgusu ve içinde bulunulan üretim tarzı önemli olgular. Yukarıda ifade ettiğimiz üzere Kürt siyasi hareketinde geline nokta ve liberalizmle sentezlenme, tüm bu olguların önemsizleşmesi ve hatta geçersiz sayılması gibi bir kapıya açılmıştır.

Bunun pratik sonucu siyasal alanda İkinci Cumhuriyet rejimi ile kurulan ilişkiler ve eklemleme ile açığa çıkmıştır. Kürt emekçilerinin ve yoksullarının sınıfsal taleplerinin geriye itildiği, ulusal demokratik hak mücadelesinin kimlik siyasetine ve milliyetçiliğe indirildiği, ulusal kurtuluş mücadelesinin anti-emperyalist bir çizgiden emperyalizmin çizdiği çerçevede statü arayışına dönüştüğü bir süreçten ve tercihler bütününden bahsetmekteyiz. Bu anlamıyla Türkiye'deki Kürt dinamiğinin düzen ve sermaye karşıtı özü budanmış durumdadır. Dolayısıyla Kürt siyasetinin ekseni de sistem eleştirisinden çok başka bir yönde, rejimin restorasyonuna endeksi bir hale gelmiştir. İkinci Cumhuriyet'e eklemleme dediğimiz olay budur.

Tersinden bakılırsa, 2015 yılında AKP iktidarı ile Kürt siyaseti arasında yapılan ve sonrasında kadük kalan Dolmabahçe mutabakatına yer alan kimlik, Anayasal statü, genel af, PKK'nin silah bırakması, AB Yerel Yönetimler Özerklik Şartı'nın kabulü gibi başlıklar bugün Kürt sorununda İkinci Cumhuriyet'in ajandasında varlığını koruyan başlıklar olarak yer almaktadır. AKP iktidarının bunlara dair nasıl bir adım atacağı belirsiz olmakla birlikte, olası yeni bir "açılım süreci"nin özünü bunlar oluşturacaktır. Öylesi bir durumda, başta Öcalan olmak üzere HDP cenahında alınacak pozisyon kimseyi şaşırtmamalıdır. Kürt siyasi hareketinin kazandığı liberal karakter ve İkinci Cumhuriyet'e eklemleme dediğimiz olayın bir diğer yüzü ise budur.

Bir Demirtaş Mottosu Üzerine Notlar: Seni Başkan Yaptırmayacağız (?)

| GÖKMEN KILIÇ

Abdullah Öcalan'ın 1999 yılında Türkiye'ye getirilmesinden itibaren herkes Kürt siyasetinin nereye evrileceğini merak ediyordu. Öcalan'ın idamla yargılandığı davaların ardından Kürt siyasetinin silahlı kanadının tasfiye edileceği, sivil kanadının ise dönüşeceği öngörülüyordu. Öcalan'ın kısa bir süre sonra ortaya koyduğu "Demokratik Cumhuriyet" kavramı sivil Kürt siyaseti açısından yeni bir düzleme işaret etmekteydi.

Demokratik Cumhuriyet açılımıyla birlikte Kürt siyasi hareketi Türkiye'nin demokratikleşmesine katkı koyarak, Kürt sorununda çözümün demokratik yollarla arayacağını ilan etmiş oluyordu. Ortak vatan ve bir arada yaşama arzusu Kürt siyaseti tarafından daha güçlü biçimde vurgulanmaya başlandı.

2002 yılıyla birlikte tek başına iktidara gelen AKP tam da bu zeminde doğmuş ve Kürt siyasetinin çözüm beklentilerini gündemine alacağı ilk sinyallerini vermişti. Ancak AKP iktidarı geçmiştin tüm kötülüklerini cumhuriyetin iç paradigmalarında arayarak büyük bir hesaplaşmaya hazırlanıyordu. Cumhuriyetin tarihsel kazanımları, sermaye sınıfının geçmişte uyguladığı çarpık politikalar gerekçe gösterilerek karalanıyor ve yeni bir Türkiye propaganda ediliyordu.

"Yeni Türkiye" bu haliyle AKP ve Kürt siyaseti açısından ortaya çıkacak yeni "imkanlar" demekti. Türkiye ve bölgesinde yaşanan gelişmeler

AKP'yi ve Kürt siyasetini sürecin önemli aktörleri haline getiriyordu. ABD'nin Irak işgaliyle bölgede oluşan "fırsatların" kritik öneme sahip olduğu açıktı. Hem Türkiye'nin iç dinamikleri hem de bölgede oluşan yeni durum AKP ve Kürt siyasetinin emperyalizmle ilişkisini yeniden kurmasına neden oldu. AKP iktidarı, Büyük Ortadoğu Projesi kapsamında kendisine rol kapmaya çalışırken, Kürt sorununu kaşımının 1923 cumhuriyetiyle hesaplaşmasını kolaylaştıracağını farkındaydı. Yeni Türkiye söylemiyle demokratikleşme üzerinden bir "kazan-kazan" durumu açığa çıkmış, bu sayede AKP ve Kürt siyasi hareketi cumhuriyetin "heterodoks" güçleri olarak birlikte hamle yapma imkanına sahip olmuşlardı.

Düzen içindeki diğer siyasi unsurlar da bu süreci görerek Yeni Türkiye söylemine desteklerini kısa sürede ilan ettiler. Türkiye'nin karanlık dönemleriyle anılan Mehmet Ağar gibi figürler bile Kürt siyasetinin Türkiye'nin demokratikleşmesine katkı koymasını gerektiğini açıkça belirtiyordu. O yıllarda DYP lideri olan Mehmet Ağar'ın "Dağda silah yerine ovada siyaset yapılsın" diyerek, AKP'nin hazırlığını yaptığı "Kürt açılımına" destek sinyali verdiğini birçoğumuz hatırlayacaktır.

Tüm bu tabloda AKP'nin attığı tüm önemli adımlar Kürt siyaseti tarafından kimi itirazlarla karşılanırsa da temel olarak destek görerek devam etti. AKP'nin kurmak istediği "ikinci Cumhuriyet" ile Kürt siyasetinin "Demokratik Cumhuriyet" açılımı asgari müşterekte buluşmuş oldular.

İlk dönemde öne çıkan şu iki başlığın AKP ve Kürt siyaseti açısından stratejik ortaklık değeri taşıdığını belirtmeliyiz:

- 2003 yılında ABD emperyalizminin Irak işgaline ortak olan Barzani ve Talabani güçleri, PKK ve Türkiye'deki Kürt siyaseti tarafından önemli ölçüde destek gördüler. Diğer yandan, fırsatı gören AKP iktidarı Irak için meclisten teskere geçirmek istemiş ancak henüz iktidarının ilk yılında olması ve kamuoyunda oluşan tepki sebebiyle teskereyi meclisten geçirememiştir.

- Bir diğer ortaklaşma Avrupa Birliği sürecince yaşanmıştır. AKP'nin AB tam üyelik müzakerelerine başlaması Kürt sorunu bağlamında yeni çözümleri de gündeme getirdi. Kürt siyasi hareketi AB Yerel Yönetimler Özerklik Şartı ile "Demokratik Konfederalizm" kavramını örtüştürerek bu sürece destek olmuştur. Ayrıca, AB'nin genişlemeden sorumlu üyesi Günter Verheugen, Kürt hareketi tarafından 2004 yılında Diyarbakır'da yapılan Newroz'a davet edilmiş, dönemin Diyarbakır Valisi Nusret Miroğlu, Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir ve Leyla Zana ile görüşmüştür.

İlk evre olarak tanımlayabileceğimiz 2002-2007 yıllarında AKP ile Kürt siyasetini buluşturan bölgedeki ve iç siyasetteki yeni dengeler olmuştur. AKP'nin kurmak istediği İkinci Cumhuriyet'in temel taşları daha o günlerden atılmış ve Kürt siyasi hareketi bu sürecin en önemli siyasi aktörü haline gelmiştir.

Cumhuriyetin Tasfiyesi ve Kürt Siyasi Hareketi

Kürt siyaseti, o yıllarda DEHAP'tan DTP'ye uzanan süreç içinde "demokratikleşme-sivilleşme" siyasetinin en ateşli savunucusu pozisyonundaydı. 2005 yılında başlatılan Avrupa Birliği (AB) tam üyelik müzakereleriyle birlikte Türkiye'de sermaye

sınıfının tavrı da netleşmiş oldu. Türkiye sermaye sınıfı 12 Eylül'den bu yana emperyalizmle kurulan siyasi ve iktisadi ilişkinin daha kalıcı ve sistemli bir biçimde ilerleyebilmesi için AKP iktidarına önemli ölçüde desteğini sunmuştu. Bu kapsamda, cumhuriyetin kuruluş paradigmaları bir kenara itilerek, siyasi İslamcı AKP iktidarının önü açıldı. Toplumsal desteği henüz zayıf olan AKP'ye destek ise liberaller ve Kürt siyaseti tarafından sağlanmaktaydı.

Diğer yandan, ABD'nin bölgeye müdahalesi artarken AKP'nin temsil ettiği Yeni-Osmanlıcı çizgiyle Kürt siyasetinin önemi giderek artıyordu. 2007-2011 yılları arasında Fethullahçı kadrolar ve liberallerin de içinde bulunduğu AKP iktidarı iç ve dış siyasette önemli adımlar atmaktaydı.

Bu yıllar içinde öne çıkan önemli başlıkları şöyle sıralamak mümkün:

- 2007-2011 yılları arasında özelleştirmeler eliyle kamu kurum ve kuruluşları önemli ölçüde satıldı. Cumhuriyet kurumlarıyla tasfiye edilmeye başlandı.
- 2009 yılında MİT ve PKK arasında "Oslo Görüşmeleri" yapıldı. Dönemin Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ve İçişleri Bakanı Beşir Atalay "Kürt Açılımı" kapsamında görüşmelerin olumlu geçtiğini kamuoyuna açıkladı.
- 5 Ağustos 2009 tarihinde dönemin Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan, Kürt açılımı ile ilgili DTP lideri Ahmet Türk'le bir araya geldi.
- 19 Ekim 2009 tarihinde Abdullah Öcalan'ın çağrısıyla 34 PKK üyesi Habur Sınır Kapısı'ndan giriş yaptı. Gelenleri karşılamak üzere Şırnak'ın Silopi İlçesi'nde yaklaşık 50 bin kişi toplandı. Başbakan Erdoğan, "Milli birlik ve kardeşlik projemiz bir hedeftir. Demokratik açılım süreciyle bu hedefe ulaşacağız." dedi.
- 2010 yılında Anayasa maddelerinde değişikliği öngören referandum yapıldı. Kürt siyasetini temsil eden BDP "Boykot" kararı alırken, AKP'nin "evet" cephesi %58 ile referandumu kazandı. Liberaller bu referandumda "Yetmez Ama Evet" sloganıyla "evet" oyu kullandılar.
- Referandumun ardından Balyoz ve Ergenekon Davaları ile TSK içinde toplu tasfiye hareketi başlatıldı.
- 2010 yılıyla başlayan "Arap Baharı" bölge ülkelerinde önemli değişimlere yol açtı. 2011 yılında emperyalizm cihatçı örgütler eliyle Suriye'ye dönük müdahalede bulundu ve Suriye'de dış destekli iç savaş başlatıldı.

Görüleceği üzere bu yıllarda AKP ve Kürt siyasetini kesen birçok gelişme ardı ardına yaşandı. Özellikle 2010 yılında yapılan referandum 1923 Cumhuriyeti'nin tasfiyesinin resmen başlatıldığı tarih olarak kayda geçmiştir. Liberaller "Yetmez ama Evet" diyerek AKP'ye açıktan destek olurken, Kürt siyasetini temsil eden BDP "boykot" kararı olarak sürecin AKP açısından sürdürülebilir olmasını sağlamıştır. Dolayısıyla, "Yetmez Ama Evet" diyenlerle "Yetmez Ama Boykot" diyenler AKP'nin cumhuriyete son çiviye çakmasına doğru dan ya da dolaylı olarak katkı koymuşlardır.

HDP, Liberalizasyon ve Demirtaş

2010 yılı Türkiye'de karşıdevrimin kurumsal olarak varlığını gösterdiği milat olmuştur. Türkiye'de düzen siyaseti yeni döneme göre yeniden kendisini konumlandırırken, Kürt siyaseti de mevcut yapısını yeni dengelere göre yeniden düzenlemekte gecikmedi. 2012 yılında kurulan HDP "Türkiyelileşme" kavramıyla birlikte eski örneklerden farklı bir olarak geleneksel Kürt siyasetinin genişletilmiş bir biçimi olarak ortaya çıktı.

HDP ilk olarak, lideri Demirtaş'ın 2014 yılında aday olduğu cumhurbaşkanlığı seçiminde kendisini göstererek %9,76 oy aldı. Sonraki yıl, yüzde 10'luk seçim barajına rağmen seçimlere doğrudan parti olarak girme kararı aldı ve %13,12 oyla 80 milletvekili çıkardı. Seçilen milletvekilleri içinde Altan Tan, Celal Doğan, Levent Tüzel, Ertuğrul Kürkçü, Dengir Mir Mehmet Fırat, Figen Yüksekdağ gibi Kürt siyasi hareketiyle organik bağı bulunmayan, hatta sağ gelenekten gelen birçok isim yer alıyordu.

Ancak HDP'nin Türkiyelileşme hamlesi, Kürt siyasetinin ayrı bir siyasal-ideolojik konumlanışla hareket ettiği anlamına gelmiyordu. Tersinden, HDP'ye eklenen siyasi grup ve dinamiklerin HDP'ileşmesi söz konusuydu. HDP siyasetine entegre olanlar içinde kötürüm bırakılmış ve kendi siyasal çizgisini çoktan terk etmiş olan birçok sol örgüt de bulunmaktaydı. HDP'nin "çatı siyaseti" birçok siyasal grubun Kürt siyasetinin çizdiği sınırlar içinde kendilerini var etmelerine olanak sağlarken, bağımsız sınıf siyasetinin yerinde yeller estirmektedir.

Kürt siyasal hareketinin belirleyici güç olduğu HDP'nin sol ve devrimci hedefler bakımından hiçbir potansiyel taşımadığını özellikle belirtmemiz gerekiyor. Sınıf mücadelesinin adının geçmediği, saflaşmanın muğlak bir demokratikleşmeye indirildiği bir zeminin sol ile bir ilişkisi bulunmamaktadır. HDP'nin demokrasi vurgusu eğer yurttaşlık kavramından ayrı anlamayacaksa, laikliğin savunulmadığı bir ülkede gerçek anlamda yurttaş olmaktan nasıl bahsedebiliriz? Laiklik her şeyden önce insanın ve tüm insanlığın geleceğinin doğaüstü güçlerde değil, kendi ellerinde

HDP ilk olarak, lideri Demirtaş'ın 2014 yılında aday olduğu cumhurbaşkanlığı seçiminde kendisini göstererek %9,76 oy aldı. Sonraki yıl, yüzde 10'luk seçim barajına rağmen seçimlere doğrudan parti olarak girme kararı aldı ve %13,12 oyla 80 milletvekili çıkardı. Seçilen milletvekilleri içinde Altan Tan, Celal Doğan, Levent Tüzel, Ertuğrul Kürkçü, Dengir Mir Mehmet Fırat, Figen Yüksekdağ gibi Kürt siyasi hareketiyle organik bağı bulunmayan, hatta sağ gelenekten gelen birçok isim yer alıyordu.

olduğu gerçeğini kabul etmek değil midir? Laiklik olmadan, yurttaşlık; yurttaşlık olmadan ise gerçek bir demokrasiden bahsedilebilir mi?

Peki, serbest siyaseti savunarak nasıl eşitlikten bahsedebiliriz? Burada kastettiğimiz yalnızca sınıfsal eşitlik değil; eşit ve adil bir düzen olmadan ulusal ya da cinsiyet eşitsizlikleri nasıl ortadan kalkacak?

Ya barış..? Halklar arasında körüklenen savaşlar emperyalizme karşı durulmadan, ABD'ye NATO'ya karşı olmadan sonlandırılabilir mi?

HDP'nin şimdiye kadar ortaya koyduğu pratik nereden bakılsa bakılsın sol açısından elimizde

kalmaktadır. Sınıf siyasetinin yerine alt kimliklere bölünen parçalı siyaset konmuştur. Emekçi kadın mücadelesi yalnızca kadınların cinsel kimliği üzerinden ele alınmaktadır. Laiklik, farklı inanç gruplarının inançlarını yaşama ve ibadet etme hürriyetine indirgenmiştir. Tüm bunlara baktığımızda HDP solun değil, liberalizmin Türkiye'deki kalesi durumundadır.

İyimserliğimizi koruyarak bir açık kapı bırakıp mücadele içinde ortaklaştığımız noktalar var dersek o da pek olası görünmüyor. Türkiye'nin geçmiş en büyük halk hareketi olan Gezi Direnişi bu umudumuzu da boşa düşüren örneklerle dolu. AKP ile Kürt siyaseti arasında Çözüm Süreci'nin yaşandığı günlerde dönemin BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş'ın "Bu şekilde hükümeti devirecek, darbeye doğru götürecek bir halk hareketini çıkarabilir miyiz? Ya da bu halk hareketini darbeye kanalize edebilir miyiz?... Bu yüzden de bir mesafe koyduk. Buradan bir darbe çıkarmak isteyenlerle birlikte olmayız biz." demesi tarihsel bir açıklamadır ve sol adına unutulması gerekir.

"Seni Başkan Yaptırmayacağız"dan Günümüze

AKP günümüzde kuruluşuna imza attığı Başkanlık Sistemi ile yeni bir düzeni temsil etmektedir. Kürt siyasi hareketi Çözüm Süreci'nin ortadan kalkması ile birlikte AKP ve MHP'nin hedefi duruma gelmiştir. HDP'nin onlarca belediyesine kayyum atanmış, Selahattin Demirtaş başta olmak üzere birçok siyasetçi uyduruk nedenlerle cezaevine gönderilmiştir. Yazıda belirttiğimiz birçok eleştiri Kürt siyaseti ve HDP'ye yapılan hukuksuzluğu meşru kılmamaktadır. HDP'ye ve siyasi tutsaklara yapılan saldırıların tamamını gayrimeşru gördüğümüzü burada belirtmemiz gerekiyor.

Selahattin Demirtaş'ın 2015 yılında Erdoğan'a ithafen "Seni başkan yaptırmayacağız" sözü bir dönemin kapandığını göstermesi bakımından tarihsel öneme sahiptir. Fakat Kürt siyaseti ile AKP'nin geçmişten gelen ilişkilerini incelediğimizde, bugün Cumhurbaşkanı olan Erdoğan'ın Kürt siyasetinin çok kritik anlarda desteğini aldığını da belirtmeliyiz. 1923 Cumhuriyeti'nin yerine gelen rejimin biraz da Kürt siyasetinin desteğiyle bu günlere ulaştığını kabul etmeliyiz.

Demirtaş'ın son günlerde cezaevinden aydın ve sanatçılara iletildiği mektubun içeriğine baktığımızda, AKP'nin karşısına yeni bir güç birliği ile çıkılması gerektiğini vurguladığını görüyoruz. "Demokrasi Sözleşmesi" ya da "Aydınlar Heyeti" gibi birçok isim adıyla bir kamuoyu oluşturulmak isteniyor. Tüm bu çabaların AKP rejimini durdurmaya dönük olduğu kesin; ancak bunların hepsinden önemlisi siyasetin hangi temel ilkeler üzerinde yapılacağı konusudur. Laikliği inanç özgürlüğüne indirgeyen, emperyalizme karşı net bir duruş sergilemeyen ve sermaye düzenine toz kondurmayan bir siyasi anlayışın "seni başkan yaptırmayacağız" sözünün altının doldurulması mümkün görünmüyor.

Sürecin büyük bir hukuksuzluklar silsilesinden ibaret olduğunu düşünebiliriz. Ancak bu değerlendirmenin doğru olmadığını söylememiz gerekiyor. Adlı adınca bir rejimi yıkmaya ve yeni bir rejim kurma misyonundan söz ediyoruz. Dolayısıyla tüm bu sürecin hukuksuzluklarla değil AKP'nin "Yeni Türkiye" hukukuyla harmanlandığını belirtmemiz gerekiyor.

Hukuku alt üst edip kendi hukukunu yaratan bir iktidara karşı verilecek mücadelenin ise hukuk sınırlarından ibaret olmayacağını, rejimin iktidarından muhalefetine tüm unsurlarının yeni bir alt üst oluşturma ihtiyacı duyduğunu ise daha yüksek sesle dile getirmemiz gerekiyor.

“Kürt açılımı”nın öyküsü: İmralı, Kandil, Oslo, Habur, Eşme, Dolmabahçe...

Bir sonraki istasyon neresi?

NEŞE DENİZ BABACAN

AKP iktidarı döneminde Kürt meselesinde ortaya konulan açılım ya da “çözüm süreci”nin günümüzde yerinde yeller estiği herkesin malumu. Konunun AKP iktidarı, tüm kanatları ile Kürt siyaseti, sermaye devleti, liberaller ve emperyalizm gibi birden fazla muhatabı, bileşeni mevcuttur.

Bu anlamıyla, AKP’li yıllarda yaşanan gelişmelere geriye dönük göz atmak önem taşıyor. 2000’li yıllarda İmralı’da başlayan süreç, Oslo’dan geçti, Habur’a uğradı, Irak’taki gelişmelerle her zaman iç içe oldu, Eşme ruhu adı altında kimlik kazandırılmaya çalışıldı, akıl insanlarla liberal propandaya alan açıldı, HDP ile siyasallaştırıldı, Suriye gündemi ile yeni bir boyut kazandı, 2015’teki Dolmabahçe mutabakatı ile kapanışı yaşadı. Ancak ne olursa olsun sürecin içinde yer alan özneler açısından “Kürt sorununa çözüm”ün sermaye düzeni içerisinde ele alınması ve emperyalizmin müdahalelerine açık bir şekilde gerçekleşmesi başat faktör olmuştur. O yüzden bunların hepsi başarısızlığa uğramıştır.

Tek tek olguları değerlendirmek elbette mümkün ancak sürecin bütününe bakmak için öznelerin son yirmi yıllık pozisyonlarının arka planını değerlendirerek başlayabiliriz.

AKP iktidarı ve sermaye devleti: Emperyalizmin desteği ve Türkiye burjuvazisinin onayı ile iktidara gelen AKP açısından açılım, iç ve dış dinamikler bağlamında pragmatik olarak ele alınmıştır. Buradaki önemli olan birkaç parametreyi ifade etmek gerekirse şunları ifade etmek gerekir:

- Emperyalizme bağımlılık
- Sermaye düzenine biat
- Belli bir zaman tarihe kadar FETÖ ve liberaller ile kurulu olan ittifak
- Kürt sorununda siyasi çözümün, iç politikada “asgari demokrasi” (Kürtlere demokratik hakların verilmesi), özellikle AB ile ilişkiler bağlamında ise “azami demokrasi” (Terörle mücadele yasasının kaldırılması, AB yerel yönetimler özerklik şartı gibi başlıkların gündeme alınması) gibi çift yönlü bir düzlemde ele alınması
- Sünni kimliği üzerinden propaganda edilen din birliği
- Kürt meselesinde askeri çözüm ile Kürt hareketinin tasfiyesinin sonuçsuz kalması üzerine “siyasi çözüm” ve açılım süreçlerinin gündeme getirilmesi.
- 1999 yılında Abdullah Öcalan’ın yakalanarak Türkiye’ye getirilmesi olması.
- AKP iktidarının, 1923 Cumhuriyeti’ni yıkma ve İkinci Cumhuriyet’i kurma konusundaki rolü, bunun Kürt açılımındaki etkisi.

Abdullah Öcalan ve Kürt siyasi hareketi açısından

açılım süreçleri ile ilgili parametreler ise şunlardır:

- Gerilla mücadelesi ile devlet kurulmasının mümkün olmadığına dair teorik, pratik çıkarımlar.
- Bunun sonucu olarak merkeze anayasal statü talebinin yerleştirilmesi.
- Abdullah Öcalan’ın cezaevinde olmasına rağmen kısa sürede örgütün liderliğini ele almış olması. Bununla birlikte hareketin Avrupa kanadı ve Kandil’in varlığını koruması ve legal Kürt partisinin iç siyasette giderek önem kazanması.
- Kürt siyasetinde 1990’larda başlayan liberalleşme sürecinin 2000’li yıllarda liberaller ile güçlü bir alışveriş içerisinde girerek, günümüzde ise ittifak karakteri kazanmış olması.
- Kürt siyasi hareketinin 1923 Cumhuriyeti ve Kemalizm konusundaki negatif pozisyonu ve AKP iktidarı ile yürütülen açılım süreçlerinin arka planında İkinci Cumhuriyet’in kuruluş dinamiklerinin işlenmesi.
- Sovyetler Birliği’nin çözülüşü sonrasında ulusal hareketlerin adım adım emperyalizmin yörüngesine girmesi.
- Bunlarla birlikte 2003 yılında Irak’ın ABD tarafından işgali sonrasında 2005 yılında Irak Kürt Bölgesel Yönetimi’nin (IKBY) yani Barzani iktidarının kurulması ve 2011 sonrasında Suriye’de yaşananları yukarıda ifade ettiğimiz başlıkların arkasında yer alan iki önemli tarihsel kesit olarak ele almak gerekmektedir.

Açılımın birinci perdesi: Demokratik Cumhuriyet tezi

Abdullah Öcalan tarafından 2000’lerin başından itibaren ortaya atılan bu tez AKP’nin iktidara gelişi ile birlikte açılım süreçleri açısından anlam kazanmıştır. İşin bir tarafında demokratik iddiasında olan bir iktidar, diğer tarafında ise statü talebini koyan Kürt hareketi bulunmaktadır. Açılımın zemini olaraksa “vesayet altında inim inim inleyen ve demokrasiden nasibini almamış bir ülke”nin gündeme getirilmesi iki taraf açısından da optimum bir düzlem oluşturmuştur denilebilir. (Burada bir not olarak Irak ve Suriye örneklerini ele almakta fayda var. Kürt sorunu ve statü kazanımı bağlamında ABD’nin Irak işgali Barzani tarafından desteklenmiş, PKK tarafından ise konuya sessiz kalmıştır ve ABD’nin “işgal demokrasisi”nden beklentiye girilmiştir. Suriye’de ise Kürt siyasi hareketi doğrudan ABD ile işbirliği yaparak Suriye’nin bölünme dinamikleri üzerinde özerklik ve statü arayışına girmiştir. Irak ve Suriye’nin her ikisinin de emperyalist merkezler ve liberalizm tarafından “vesayet altında inim inim inleyen ve demokrasiden nasibini almamış ülkeler” olarak değerlendirildiğini de bu noktada hatırlatmak büyük önem taşıyor)

Sürece liberallerin dahil ise bu açıdan kaçınılmazdır. Bunun pratik örneklerini ise 2007 seçimlerinde Kürt siyasi hareketinin liberaller ile yapılan ittifakla “Bin Umut Adayları”ni çıkarmasında, Ergenekon operasyonlarına Kürt hareketinin kimi zaman açık, kimi zaman üstü örtülü olarak destek vermesinde, demokrasi sorununun Kürt sorununa endeksi halde ele alınmasında görebiliriz.

Özellikle 2007’ye kadar olan dönem AKP iktidarı açısından Avrupa Birlikçiliğin zirve yaptığı ve bununla ilintili olarak Kürt sorunu ve açılım meselelerinin merkeze alındığı bir dönem olarak gerçekleşmiştir denilebilir. Bunun karşılığında Kürt siyasi hareketi de sürecin “uyumlu bir bileşeni” olacağına dair yeşil ışık yakmıştır. Pratikte yaşanan sorunlar, uzlaşma dönemlerini takip eden çatışmalı süreçler ise işin doğası gereği yaşanmıştır. Bir önceki satırlarda yazanlar ile bu durum arasında ise çelişki bulunmamaktadır Kapitalist sistem içerisinde ve emperyalizmin belirleyiciliğinin yüksek düzeyde olduğu bir coğrafyada böylesi bir açılımdan ancak bu kadarı çıkmıştır.

Açılımın ikinci perdesi: Oslo’dan Habur’a seken açılım ve 2011 dönemeci

PKK’nin lider kadrosunda yer alan Mustafa Karasu’ya göre Oslo görüşmelerinin ilk 2008 yılı Eylül ayında yapılıyor. 2011 yaz aylarına kadar devam eden süreç arada 2009 yılında Habur’da yaşananlar ile sekteye uğrasa da bir düzeyde devam etmiştir. Oslo görüşmelerinde PKK temsilcileri, MİT görevlileri, mektuplar ve yazışmalar aracılığı ile Abdullah Öcalan ve üçüncü ülke temsilcileri de bulunuyor. Bu üçüncü ülke temsilcilerinin varlığının, emperyalist ülkelerin sürece açık bir şekilde dahil olduğunu gösterdiğini bu noktada not etmek önem taşımaktadır. Hatırlatmak gerekirse sonrasında, 2011 Eylül ayında Oslo görüşmeleri basına sızıyor, açılım süreci boyut değiştiriyor ve 2012 yılının ilk aylarında Hakan Fidan’ın üzerinden MİT krizi yaşanıyor.

Oslo görüşmelerinin öncesindeki tarihsel kesitte Kuzey Irak’ta IKBY’nin kurulması ile birlikte Kürt hareketinin daha fazla inisiyatif alma çabasını, bununla birlikte Demokratik Konfederalizm ve Demokratik Özerklik açılımlarını gündeme getirdiğini görmekteyiz. AKP iktidarı ise benzeri şekilde Kuzey Irak’a açılmak ve burada pozisyon almak, emperyalizme verdiği sözleri tutmak ve İkinci Cumhuriyet’e geçiş adımlarının atıldığı bir dönemde Kürt siyasetini bu sürece dahil etmek için açılım adımlarını sıklaştırmıştır.

Bu bağlamda 2010 referandumu dönemi büyük bir test anlamına gelmiştir. O dönem Selahattin Demirtaş’ın başkanlığını yaptığı Barış ve Demokrasi Partisi (BDP)’nin boykot çizgisi 2010 referandumundaki Anayasal değişiklikler içerisinde Kürt sorununa dair vurgular bulundurulmasına dayanırlıydı. AKP iktidarının, FETÖ ve liberaller ile birlikte örgütlediği bu referandum süreci bilindiği üzere “Vesayet ile hesaplaşma”, “asker zümresine karşı halk egemenliğinin sağlanması” gibi başlıklar üzerinden propaganda ediliyordu. Kürt siyasi hareketinin, kabalaştırarak ifade ettiğimiz bu yönelimlerde AKP’den pek farklılaşmadığını biliyoruz.

Ergenekon operasyonları ile zemin hazırlanan referandumun, HSYK’ya dönük değişikliği ve devlet içerisindeki dönüşümün önemli halkalarından birisi olduğu açıktı. Boykot politikası AKP iktidarına bir karşı çıkış anlamına gelmiyordu. 2010 referandumundaki BDP’nin boykot politikasının AKP iktidarının işine geldiğini ve hatta “Evet”e hizmet ettiğini söylemek doğru olacaktır.

Bu tanımı geliştirmemizi sağlayan şey ise sadece matematiksel veriler ya da istatistiksel anlamda analiz edilen seçim sonuçları değil elbette. Referandumdan bir yıl sonra ortaya çıktığı üzere 2010 yılı hâlâ gizli Oslo görüşmelerinin yürütüldüğü bir döneme denk düşüyor ve Kürt hareketi ihtiyatı elden bırakmıyor. Dolayısıyla referandumda AKP, FETÖ ve liberallerin tezgahının bozulması adına gericiğe, işbirlikçiliğe ve sömürüye kapılarını sonuna kadar açan bir rejime dışarıdan da olsa onay verildiğini unutmamak gerekiyor.

Açılımin üçüncü perdesi: Eşme ruhundan Dolmabahçe mutabakatına

2011 sonrasında bu sefer Suriye'de yaşanan gelişmeler, AKP iktidarının Kürt açılımını etkileyen bir durum yaratmıştır. Oslo görüşmelerinin sızması ve MİT krizi üzerinden FETÖ ile gerilim yaşayan AKP iktidarı Kürt açılımını bu sefer Türkiye'nin içinde halletmeye çalışan bir pozisyon içerisine girmiştir. Ancak bununla beraber Suriye'ye dönük emperyalist müdahale Kürt sorununu doğrudan belirleyen bir karakter kazanmıştır.

Bu noktada, 2011 seçimleri sonrasında AKP iktidarı ve sermaye düzeni açısından İkinci Cumhuriyet'e geçişin önündeki engellerin kalktığı bir döneme girildiği açıktır. Bu durum Kürt meselesine müdahale konusunda eli daha da güçlenen AKP iktidarına, Kürt emekçilerinin liberal, piyasacı düzene eklenmesi ve Kürt kimliğinin bu yönde bir dönüşüme tabi tutulması gibi görevlerini yerine getirmek için olanaklar sunmuştur. 2012 sonrasında, 2015 yılı Şubat ayında ortaya çıkan Dolmabahçe mutabakatına kadar devam eden açılım sürecinin özü "Kürtlerin İkinci Cumhuriyet'e eklenmesi"dir. Bunun pratik sonucu ise açılım sürecinde Abdullah Öcalan tarafından PKK'nin tasfiyesinin gündeme getirilmesi, Türkiyelileşme sloganı altında HDP'nin açılım sürecinin partisi olarak Selahattin Demirtaş önderliğinde kurulmasıdır.

Son "çözüm süreci"nin kodlarından bir tanesinin Eşme ruhu olarak lanse edilmesi ve PYD lideri

Salih Müslim'in Ankara'da ağırlanması için Suriye'deki boyutuna işaret edilmesi anlamında önem taşır. Diğer taraftan HDP'nin o dönem üstlendiği rol gerek açılımın ülke içerisinde propaganda edilmesi açısından gerekse ulusal bir hareketin legal partisinin tam boy liberal bir karakter kazanmasının yolu olarak gündeme gelmiştir. Sonraki evrede, HDP'nin liberalizm ile Kürt ulusal-cılığının sentezinin ana yatağı olması bu açıdan şaşırtıcı olmamıştır.

Bu noktada iki önemli olgunun altını çizmek gerekmektedir. Bunlardan birincisi Kürt hareketinin Gezi direnişi konusundaki tutumudur. AKP iktidarına karşı ortaya çıkan büyük halk direnişine Kürt hareketi "çözüm sürecine" zarar gelmemesi için mesafeli kalmış ve direnişin içerisindeki "darbeci unsurları" tespit etmekle meşgul olmuştur. Bu durum 2010 dönemecindeki pozisyona paralel olarak değerlendirilebilir.

İkinci olgu ise "çözüm süreci"nin Suriye'deki gelişmeler vesilesiyle sona ermesidir. 2014 sonrasında ABD'nin Suriye'de cihatçı örgütler ile olan işbirliğini geri plana atarak doğrudan Kürt siyaseti ile işbirliğine girmesi, Türkiye'de sermaye devleti ve dolayısıyla iktidardaki pozisyonu zorlanmaya başlayan AKP açısından ters bir durum yaratmıştır. Dolayısıyla, AKP ittifaklar politikasında revizyona giderek açılım süreçlerini sonlandırmış, Kürt siyasi hareketi de Suriye'deki "kazanımlarını" özerklik ilanları ve kent savaşı ile Türkiye'ye taşımaya çalışmak gibi bir yola girmiştir. Hepsinin bileşkesinde ise kapitalist Türkiye'de Kürt sorununa çözüm çıkmayacağı bir kere daha tescillenmiştir. Önce "Hasretle beklediğim bir çağrıdır" yorumu yaptığı Dolmabahçe mutabakatını sonrasında reddeden ve açılım sürecini bitiren Tayyip Erdoğan'ın süreci içine soktuğu hal ironik bir durumda ziyade, İkinci Cumhuriyet'te Kürt sorununun geleceğine dair bir dizi başlığı barındırması açısından anlamlı görülmelidir. Örnek vermek gerekirse, PKK'nin silahlı mücadelesinin sona ermesi kadar AB Yerel Yönetimler Özerklik Şartı önümüzdeki süreçte de gündeme gelme

ihtimali taşıyacaktır. AKP iktidarının temsilcileri ve HDP temsilcileri arasında 28 Şubat 2015 tarihinde Dolmabahçe Sarayı'nda hazırlanan ancak devamı gemeyen mutabakatta öne çıkan başlıklar şöyledir: PKK'nin dağdan inmesi, genel af, AB Yerel Yönetimler Özerklik Şartı çerçevesinde demokratik özerklik, vatandaşlık yerine eşit yurttaşlık, bölgesel kalkınma, iç güvenlik yasasının yeniden ele alınması, anadilde kamu hizmeti, Kürt kimliğinin anayasal güvence altına alınması, yeni anayasa. Bu tartışmalardan çıkan temel sonuç, Kürt siyasetinde Demokratik Cumhuriyet tezinin bir kere daha güncellenmesi ve anayasal statü talebinin ortaya konulması olmuştur. Bunların paralelinde Abdullah Öcalan'ın hapis koşullarının gevşetilmesi ya da ev hapsinin gündeme gelmesi de sürecin arka planında işleyen dinamiklerden bir tanesidir. Ancak, bilindiği üzere bunları hiçbirisi hayata geçmemiş durumdadır.

Yeni rejimin yerleşmesi ve Kürt sorunu

AKP iktidarının ve açılım süreçlerinin son tahlilde Kürt siyasetinin adım adım İkinci Cumhuriyet'e eklenmesi anlamına geldiğini açıklamaya çalıştık. Bu konuda oldukça yol alınmıştır. Artık, verili haliyle Kürt siyasi hareketinin geleceği İkinci Cumhuriyet'in bağımlı değişkeni haline gelmiş durumdadır. Sermaye devletinin gelecekte atması muhtemel adımları da bu durum belirleyecektir. Başta HDP olmak üzere Kürt siyasetinin bugün AKP iktidarına karşı olması ile yukarıda bahsettiğimiz durum arasında ise bir çelişki bulunmuyor. Bunun için HDP'nin verili pozisyonuna bakmak yeterli görünmektedir. HDP bugün İkinci Cumhuriyet'i ortadan kaldırmayı hedefleyen devrimci bir çizgiden ziyade Millet İttifakı ve liberallerden oluşan restorasyoncu koalisyonun bir parçası pozisyonunda yer almaktadır. Kürt siyasi hareketi İkinci Cumhuriyet rejiminin bağımlı değişkeni olabilir ancak bunların hepsinin üzerinde tarihsel bir olgu olan Kürt sorunu ve Kürt emekçilerinin kurtuluşu Türkiye'de sınıf temelli sosyalizm mücadelesinin bağımlı değişkeni olmaya adaydır ve gelecekte bunun başarılması muhtemeldir.

Erdoğan'ın hakaret çetelesi

Geçtiğimiz günlerde sanatçı Gülşen'in konserinde kullandığı ifadeler üzerinden başlayan hakaret tartışmaları halen bir numaralı gündem konusu. Türkiye'de laikliğin en büyük düşmanı gericiler, ellerine geçen her fırsatta yurttaşlara korkusuzca hakaret edebilirken, hedef gösterebilirken en ufak bir eleştiriye dahi tahammül edemiyor.

50'li yıllarda Adanan Menderes'in akademisyenlere 'Kara Cübbeliler' hakareti ile başlayan süreç günümüze kadar devam etmekte. Özellikle 2002'de AKP'nin iktidara gelişiyile hakaretin dozunun daha da arttığını görmekteyiz.

Cumhuriyetin ve toplumun ilerici birikimine her daim saldırmaktan geri durmayan Erdoğan 11 Şubat 2006'da Mersin ziyareti sırasında çiftçi

Mustafa Kemal Öncel'in, "Çiftçinin hali ne olacak, anamız ağladı" sözüne, Erdoğan, "**Ananı da al git**" yanıtını vermişti.

Yıllar sonra çiftçi Öncel, geride kalan 15 yıllık sürede başına gelmeyen kalmadığını, hakkında birçok dava açıldığı ortaya çıkmıştı.

AKP'li Cumhurbaşkanı Erdoğan, partisinin grup toplantısında, 9'uncu yılı nedeniyle eylemler yapılan Gezi Direnişi'ni ve Gezi eylemcilerini hedef alırken hakarete başvurmuştu.

Erdoğan, eylemciler için "**Bunlar çürük, bunlar sürtük**" ifadelerini kullanmış, oldukça tepki çekmişti.

Başbakanlığı zamanında ise Erdoğan'ın Soma'da

kendisine yönelik protestolar sırasında tokatladığı bir gence, 'Niye kaçıyorsun ulan İsrail dölü' dediği yayınlanan videolarda duyulmuş ve dünya çapında epey tepki toplamıştı.

Daha sonra Tel Aviv Büyükelçiliği Maslahatgüzarı Doğan Işık, "Başbakanımıza atfedilen ifadeler tamamıyla gerçek dışıdır. Sayın Başbakanımız hiçbir şekilde iddia edildiği gibi bir ifadede bulunmamıştır" dese de videoda yer alan sesin başka birine ait olduğu doğrulanmamıştı.

Bunun yanında 'İrkçiliğe her fırsatta karşı olduğunu' belirten Erdoğan, katıldığı bir canlı yayında "**Bana Gürcü'dür diyen oldu; çıktı bi tanesi affedersin çok daha çirkin şeylerle Ermeni diyen oldu**" ifadelerini kullanmıştı.

Cam işçisinden "promosyon" tepkisi

Şişecam fabrikalarında çalışan ve Kristal-İş sendikasında örgütlü olan cam işçileri, uzun yıllardır banka promosyonlarını alamamaktan şikayetçi. Bankaların büyük kârlar açıkladıkları bir dönemde promosyon hakkından mahrum bırakılan işçiler, Bursa Yenişehir'de İş Bankası önünde basın açıklaması yaptı. Eskişehir şubeye bağlı işçilerin de katıldığı eylemde "promosyon hakkımız, söke söke alırız" sloganları atıldı.

İşçiler adına basın açıklamasını okunurken, basın açıklamasında krizin faturasının emekçilere kesilmesine dikkat çekildi. "Patronlar ve bankalar inanılmaz kârlar elde ederken, emekçilerin kendi kaderine bırakıldığı" ifadelerinin kullanıldığı basın açıklamasında emek sömürüsüne de dikkat çekildi. Basın açıklamasının devamında şu ifadeler kullanıldı:

"Buna rağmen patronlar ve bankalar astronomik karlar açıklamaktadır. Emek sömürüsünün ayyuka çıktığı bir dönemi yaşıyoruz. Ekonomik buhrana zerrece katkısı olmayanlar israf ve şatafat düşkünü patronlar ve onların dostu siyasetçiler tarafından, 'Aynı gemideyiz, gemi batarsa hepimiz batırız' edebiyatıyla ölümü gösterip bizleri sıtmaya razı ediyorlar. Bankalar kendi aralarında rekabet nedeniyle memura, kamu işçisine ve emekliye promosyon öderken bu imkandan özel sektör işçilerinin yararlanmaması ayrımcı ve adalet duygusuna uygun düşmeyen bir durumdur."

Eylemlerini devam ettireceklerini açıklayan emekçiler, "promosyon anamızın ak sütü kadar hakkımızdır" diyerek eylemi sonlandırdılar.

Telateks işçisi ücretsiz izinlere ve düşük ücretlere karşı iş bıraktı

Manisa'da bulunan ve DİSK'e bağlı Tekstil-İş sendikasında örgütlenen Telateks işçileri, düşük ücretlere ve patron baskısına karşı iş bıraktı. Yılbaşında toplu sözleşme imzalayan ancak daha sonra "işten atma" saldırısı ile karşı karşıya kalan işçiler, asgari ücret zamları sonrasında ücretlerin yenilenmemesi üzerine iş durdurdu. 28 Ağustos günü iş durduran ve fabrika bahçesi önünde toplanan yüzlerce işçi "yönetim uyuma, sabrımızı taşıma" sloganları ile uyarıda bulundu.

Fabrikada daha önce banka promosyonları için eylem yapan işçiler Haziran ayı başında işten atılmıştı. 8 işçi işten çıkartılırken, işten atılan arkadaşlarına destek için diğer işçiler de iş bırakmıştı. Sendikanın işten atmalara karşı tepkisz kalması ve eriyen ücretlere ses çıkarmaması üzerine, işçiler de duruma tepki gösterdi. Arkadaşlarının işi iadesini talep eden işçiler, banka promosyonlarının ödenmesini ve ücretlerin arttırılmasını da talep ediyor.

İşçiler eylemlerine devam edeceğini duyururken, yönetim henüz bir açıklama yapmadı.

Özel Öğretmenler Sendikası'ndan "taban ücret" çağrısı

İyi-Sen Ankara Etlik Şehir Hastanesi'ndeki iş bırakma eyleminin kazanımla sonuçlandığını, direnen inşaat işçisi kazandığını duyurdu.

Ankara Etlik Şehir Hastanesi inşaatında çalışan İnşaat ve Yapı İşçileri Sendikası (İyi-Sen) üyesi inşaat işçileri, işveren Türkerler Holding ve AEMEC Mekanik ile görüşmelerin sonuç vermemesi üzerine 31 Mayıs'ta ücretler ödenene kadar iş bırakma eylemine başlamıştı.

İyi-Sen'den yapılan açıklamada "Ücret haktır

gasp edilemez Ankara Etlik şehir hastanesinde üyelerimizin ücretlerini gasp etmeye çalışan, TÜRKERLER Holding ve AEMEC Mekanik örgütlü gücümüzle karşılaştı üyelerimizin talepleri ve ücretleri ödenene kadar iş bırakma eylemi devam edecektir" denilmiştir.

İş bırakma eyleminin ikinci gününde, İyi-Sen Ankara Etlik Şehir Hastanesi'ndeki iş bırakma eyleminin kazanımla sonuçlandığını, direnen inşaat işçisi kazandığını duyurdu.

ETF işçileri patronun ayak oyunlarına karşı direniyor

Uzun süredir direnişte olan ETF işçileri, bir kez daha patronun ayak oyunuyla karşı karşıya. İşlerin azaldığı gerekçesiyle işyerini kapatan ETF Tekstil sahibi Sanem Dikmen, işçilerin birikmiş alacaklarını vermeyi reddetmesi üzerine başlayan direniş 40. günü aştı. Tuzla'daki fabrika önünde her gün direniş çadırında bekleyen işçiler, patronun türlü ayak oyunları ile karşı karşıya kalıyor.

İşçi alacaklarını vermemek için işletmeyi durduran fabrika sahibi Dikmen, içerideki malları ikinci kez çıkartmak isteyince, işçiler duruma engel oldu. Fabrika önünde malzemeleri durduran işçilere, patronun şikayeti üzerine polis müdahale etti. İşçilerin örgütlü olduğu DERİTEKS sendikasının yöneticisi Ayhan Yılmaz müdahale sonrası yaralandı.

İşçiler duruma tepki gösterirken, direnişlerini patronun evinin önüne ve diğer mağazalara taşıdı. Ortaköy'de bulunan evin önünde eylem yapan işçiler, "Sanem Dikmen hakkımızı ver" sloganları attı. Kadıköy'de bulunan mağazaların önünde de eylem yapan işçilere, halk destek verdi.

İşçiler sadece patronun ayak oyunları ile değil, aynı zamanda "yasal yollar" da tıkamaya çalışan fabrika sahibi, işçileri sürekli olarak polise şikayet ediyor. İşçiler kararlılıkla direnişini sürdürürken, direniş çadırını ziyaret eden

TKH ve Sınıf Tavri üyeleri de, direnişini her yere taşıma sözü verdi.

Enflasyonda "baz etkisi" oyunu bekleniyor

Yüksek enflasyon emekçilerin belini büküyor. Resmi olarak yüzde 90'lara dayanan ve önümüzdeki aylarda üç haneli sayılara varması beklenen enflasyon, bağımsız araştırmalara göre yüzde 175'leri aşmış durumda. Bununla birlikte ekonomi yönetimi enflasyonu yüzde 60 seviyelerine çekme vaatlerinde bulunuyor.

Duruma dikkat çeken ekonomistler, iktidarın "baz etkisi" denilen etkiden yararlanacağına dikkat çekiyorlar. Cumhuriyet Gazetesi yazarı Veysel Ulusoy, iktidarın baz etkisinden yararlanarak "enflasyonu düşük göstermeyi" hedeflediğini iddia etti. Köşesinde durumu ayrıntılı bir biçimde dile getiren Ulusoy, Aralık ayına kadar artışın devam edeceğini, ancak artış hızının bir önceki yılın aynı dönemine göre yavaşlayacağını bildirirken, bu nedenle enflasyonun "kelime oyunu" ile düşeceğini belirtti. Enflasyonun Aralık ayına kadar artması beklenirken, artış hızının geçen yıla göre daha yavaş kalması, aylık bazda artışa rağmen yıllık bazda enflasyon ölçümünün azalacağı bildiriliyor.

İktidar tarafından bu beklentiye rağmen, dolardaki artış ve jeopolitik belirsizlikler ile tarım emekçilerinin tekellerin insafına terk edilmesi, enflasyondaki artışı hızlandıracak gerçeğini değiştirmiyor.

Yurt sorunu büyüyor, gençliğin barınma sorunu derinleşiyor

Türkiye'de uzun süredir devam eden, ekonomik krizin derinleşmesiyle birlikte ise etkisini daha fazla hissettiğimiz barınma sorunu bugün gençlik için yakıcı hale gelmiş durumda. Gerek yurt kapasitesinin yetersizliği gerekse yüksek yurt fiyatları ve fahiş ev kiralari barınma ihtiyacını büyük bir sorun yumağı haline çevirmiş durumda.

Geçtiğimiz yıl gençlerin sokakta kalmak zorunda bırakıldığı durum, bu sene de benzer bir şekilde devam edeceğe benziyor. AKP iktidarı henüz gençliğin barınma sorununa dair adım atmış durumda değil.

Bu sorunun temelinde ise en temel insani ihtiyaçları bir sektör haline dönüştüren kapitalist sistem yatıyor. Barınmanın lüks haline geldiği günümüz Türkiye'sinde eğitim, sağlık, ulaşım gibi birçok ihtiyacın sektörleşmesiyle birlikte yoksulluk da giderek derinleşiyor.

Yurt sayıları yetersiz

Bugün ülkemizdeki KYK yurtlarındaki kapasite mevcut öğrenci sayısından bile geçemiyor. Türkiye'de 2020-2021 eğitim yılında sunulan verilere göre 773 KYK yurdu bulunuyor, bunun yanında ise Yükseköğrenim öğrencilerine özel barın-

ma hizmeti sunan 1987 özel yurt bulunmakta. Özel yurt sayısının devlet yurtları sayısının neredeyse üç katına yaklaştığı bu durum aslında barınma ihtiyacının nasıl bir kar kaynağına dönüştürüldüğünün de bir göstergesi.

Yeni uygulama: Odalara ek yatak

AKP iktidarının yurt sorununun çözüme dair attığı adım ise kapasitesi belli olan ve bu haliyle bile öğrenciler için yeterli olmayan odaların yatak sayısını artırmak oldu. Birçok KYK yurdunda 4 kişilik odaların 6'ya hatta bazı yurtlarda 8'e çıkarıldığına dair bilgiler mevcut. Öğrencilerin soruları ise yanıtız bırakılıyor. Bu durumun barınma sorununu çözmekten öte, öğrencilerin balık istifi şeklinde yurtlara doldurulması anlamına geldiği ise ortada.

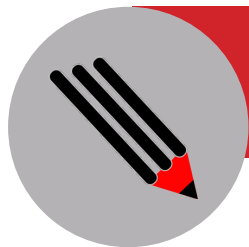
AKP'nin çözümü: Tarikat yurtları

İçişleri Bakanlığı ve Gençlik ve Spor Bakanlığının ortak olarak yayımladığı genelgede barınma sorununa büyük bir bölüm ayrılmıştı. Barınma sorunundan kaynaklı tepkilerin önünü kesmeyi ve sopyayı göstermeyi amaçlayan AKP iktidarı ise çözümü STK adı altında gerici tarikat ve cemaatlerle işbirliğinde buldu. Bu önümüzdeki süreçte birçok tarikat ve cemaatin yeni yurtlar açması-

na ve gençliğin bu tarikatlara mahkum edilmesi anlamına geliyor. Tarikat ve cemaat yurtlarında yaşanan taciz, tecavüz, intihar olayları ise toplum tarafından büyük bir tepkiyle karşılanıyor. Bugün tarikat ve cemaat yurtlarının kapatılması Türkiye'de emekçiler açısından önemli taleplerden biri haline gelmiş durumda.

Gerçek çözüm: Devletleştirme ve planlama

Tüm bu tabloya bakıldığında ise öne çıkarılması gereken tek bir çözüm var o da devletleştirme ve eğitimin, barınmanın, sağlığın, ulaşımın yani en temel insani hakların devlet tarafından ücretsiz olarak karşılandığı yeni bir toplumsal düzenin inşa edilmesi. Üniversite sınavına girecek öğrenci sayısı ortadayken, öğrencilerin barınacağı yurtların yapılamaması ise büyük bir garabet olarak karşımızda duruyor. Özel yurtların devletleştirilmesi, tarikat ve cemaat yurtlarının kapatılması ve emekçilerin vergileriyle oluşan bütçenin, emekçilerin çocukları için kullanılmasıyla barınma sorunu çok rahat çözülebilir ve gençliğin gelecek kaygısı ortadan kaldırılabilir. Tüm bunların gerçekleşmesi için ise emekçilerin yönettiği bir Cumhuriyet'e ihtiyacımız bulunuyor.

Genç Köşe

Gençliğin barınma sorunu

Kapitalizm, sermayedarların kârlarına kâr kattığı, yoksulların ise gün geçtikçe yoksullaştığı bir gelecek yaratıyor. Memleketimizde düzen piyonu işlevini gören siyasal islamın mirasçısı olan AKP; gericiliği, piyasacılığı ve işbirlikçiliği geleceğe taşıma misyonuyla hareket ediyor. Şüphesiz günümüz Türkiye'sinde AKP karanlığından en büyük pay ise gençliğe düşüyor. Geleceksizlik, işsizlik, staj sömürsü, gerici ve piyasacı eğitim sistemi ve daha nice sorunla baş başa bırakıyoruz. Sistemin ve temsilcisi AKP'nin yarattığı ekonomik kriz ile geleceği çalınan öğrenciler ise bir yandan okurken bir yandan çalışmak zorunda bırakılıyor, en temel ihtiyaçlarını dahi karşılayamaz hale geliyor.

Yaşanan krizle birlikte can yakan başlıklardan bir tanesi ise özellikle öğrenci gençliği etkileyen yurt sorunu. Yeni dönemin açılmasına günler kala öğrencilerin en büyük sorunlarından biri haline dönüşen yurt sorunu hala çözülememiş durumda. Birçok bankanın milyonlarca liralık borcunu silebilen iktidar, bu sorunun çözümünü ise yurt kapasitelerini arttırmakta görüyor. Var olan haliyle yemekhane, etüt salonu, çamaşır makinesi gibi imkanların yetersiz olduğu yurtlarda, artan kapasiteyle birlikte bu sorunların daha da büyüyeceğini düşünüyoruz. Kapasite arttırımına karşın

barınma bedellerinin düşmesi beklenirken %80'e yakın zamlarla karşılaşılıyor. KYK burs ve kredileri son yapılan zamlarla birlikte yurt ücretini ucu ucuna ancak karşılayabiliyor. Böyle bir tabloda ise biz gençliğe ya çok yüksek ücretlerle özel yurtlarda kalma ya da gerici tarikat ve cemaat yurtlarında yarınımızın ne olacağını bilmeden yaşama zorunluluğu düşüyor. Birçoğumuzun ailesi zaten yüksek olan özel yurt ücretlerini, özellikle artan ekonomik kriz koşullarında, ödeyebilecek durumda değil. Doğalında gençlik tarikat yurtlarına mecbur bırakılıyor. Tarikat yurtlarında yaşananları ise Enes Kara'nın ölümü bize özetliyor.

Yurtlardan peş peşe gelen odaların kapasitelerinin arttırıldığı haberleri ve yurtlara yapılan zamlar krizin faturasının bir kez daha gençliğe kesildiğini gösteriyor. En temel haklarımızdan biri olan barınmanın dahi karşılanmadığı bir dönemden geçiyoruz. Milli Eğitimin resmi verilerine göre KYK yurdu kapasitesi dışında kalan öğrenci sayısı yıl geçtikçe artıyor. Gençlik barınabilmek için gerici tarikat-cemaatlerin yurtlarına ve sermayenin iş birliği ile özel yurtlara itiliyor.

YKS'de barajın kalkması sebebiyle üniversiteye yerleşen öğrencilerin sayısı daha da artmış durumda. Dolayısıyla barınma sorunu bugün

gençliğin çok daha büyük bir kısmını etkiler hale geldi. Bir diğer yandan ise gençliğin okumak için çalışmak zorunda kaldığı, kredi sistemiyle borçlandırıldığı bu düzende artan eşitsizlikler sebebiyle her yıl birçok üniversite öğrencisi de okulu bırakmak zorunda kalıyor. Büyük hayallerle üniversiteye başlayan gençliğin barınma sorunu ise hep baki kalıyor.

Eğitim doğuştan gelen temel haklarımızdan biri olması sebebiyle devlet tarafından ücretsiz karşılanmak zorundadır. Eğitimde söz sahibi olan cemaat ve tarikatlar kapatılmalı ve yurtlarına el konulmalıdır. Özel yurtlar dahil bütün yurtlar devletin yönetiminde olmalı; devlet eğitim sürecini bütün olarak görmeli herkese eşit ve ücretsiz hizmet olarak karşılamalıdır. Gençlik yaşanan krizin ve yaşanan sorunların sebebi değildir. Dolayısıyla sonuçlarına da katlanmayacak, bizleri müşteri olarak gören iktidar ve kurumlarına karşı parasız ve eşit bir eğitim talebini daha gür bir şekilde seslendirerek insanca yaşam eşitlikçi bir düzen kurma yolunda mücadeleyi yükseltecektir...

■ Yağmur Eylül Sever

Türkiye'nin sol seçeneği adım adım örgütleniyor

Geçtiğimiz hafta sonu İstanbul'un farklı mahallelerinde Türkiye Komünist Hareketi İstanbul İl Örgütü tarafından Memleket Sohbetleri düzenlendi.

"Türkiye'nin Sol Seçeneği" başlığı ile düzenlenen toplantılarda ülkedeki siyasi durum ele alındı. Bununla birlikte geçtiğimiz hafta kuruluşu ilan edilen Sosyalist Güçbirliği üzerine değerlendirmeler yapıldı ve toplantı katılımcılarına bilgi

verildi. Aynı zamanda Türkiye Komünist Hareketi'nin önümüzdeki süreçteki yol haritasının da paylaşıldığı toplantılarda özellikle sosyalist solun bağımsız hattının ete kemiğe bürünmesinin ne kadar önemli olduğuna ve örgütlü mücadelenin gerekliliğine dair vurgular öne çıktı. Türkiye'nin sosyalist seçeneğinin ve Sosyalist Güçbirliği'nin ele alındığı toplantılar önümüzdeki günlerde de devam edecek.

ŞİŞLİ

PENDİK ESENYALI MAH.

AVCILAR

BAĞCILAR

MALTEPE

CENNET MAH.

BAKIRKÖY

PETROL-İŞ MAH.

UĞUR MUMCU MAH

ÇEKMEKÖY

KADIKÖY

GAZİ MAHALLESİ

ESENYURT

30 Ağustos'un 100. yılında işbirlikçileri unutma!

30 Ağustos Emperyalizme ve İşgale Karşı Ülkenin Kuruluş Harcıdır

Emperyalist işgale karşı verilen tarihi savaşın 100. yıldönümünde bir kez daha tarihi gerçekleri ortaya koymak ülkemizin geleceği açısından büyük önem taşımaktadır. 30 Ağustos, Cumhuriyet'in kuruluşuna giden yolda emperyalist planlara ve işgale karşı kazanılan zaferin tarihidir.

Bugün ülkenin ve Cumhuriyet'in kuruluşunun harcı, 30 Ağustos tarihinde emperyalizme karşı mücadeleyle karılmıştır. 30 Ağustos, emperyalizmin planları ve işgal siyaseti ortaya konmadan değerlendirilemeyeceği gibi bugün emperyalizme karşı tutum almadan da anılamaz.

Ne yazık ki dün emperyalist planlara ve işgal siyasetine karşı kazanılan 30 Ağustos zaferi, bugün Türkiye'nin emperyalizme teslim edilmesiyle büyük bir ihanete uğramıştır. Bu ihanetin sahibi ve sorumluları ülkenin sermaye sınıfından ve sermaye devletinden başkası değildir. Ülkemiz, kapitalist yola sokularak adım adım emperyalizme teslim edilmiştir.

Cumhuriyet, işgal ve saltanat yıllarında emperyalist planlara karşı verilen ulusal kurtuluş mücadelesiyle kuruldu. Dün emperyalizmle işbirliği yapan Osmanlı sarayı ve saltanat, bugün ye-

niden bizzat AKP tarafından göklere çıkarılmak isteniyor; ulusal kurtuluş mücadelesinin tarihsel değeri unutturulmaya ve dönemin hainleri ise aklanmaya çalışılıyor.

Ülkenin bütün değerlerini emperyalist tekellere peşkeş çekenlerden, ABD emperyalizminin taşeronluğunu üstlenenlerden başkası beklenemezdi!

Anadolu'da emekçi halkımız, Mustafa Kemal ve silah arkadaşları tarafından ulusal kurtuluş mücadelesi yürütülürken, Osmanlı Sarayı'nda görkemli düğün töreni düzenleyen padişah Vahdettin'i halkımız unutmayacaktır.

Ulusal kurtuluş mücadelesi verilirken, yanı başındaki genç Sovyet Cumhuriyeti'nin ve önderi Lenin'in verdiği destek bugün unutturulmak istenmektedir. Ancak bugün ülkenin ve Cumhuriyet'in kuruluşuna giden yolda 30 Ağustos zaferinin kazanılmasında, Sovyet Cumhuriyeti'nin, Lenin'in ve komünistlerin silah ve para yardımı halkımız tarafından unutulmayacaktır.

Dün 30 Ağustos'ta emperyalizme karşı kazanılan zaferin koşulları, bugünkünden daha ağırdı. Ancak bugün de benzer bir tablo bulunmaktadır. Ülkenin fabrikaları, işletmeleri, bütün iktisadi

değerleri işbirlikçi sermaye eliyle emperyalizme teslim edilmiş, ülke emperyalizmin tam boy pazarı haline sokulmuş, NATO ve ABD üsleri ülke topraklarına konuşlanmış, iktidar sahipleri çünkü Osmanlı saltanatı gibi saltanatçılık ve hilafetçilik oynayıp ABD emperyalizminin taşeronluğunu üstlenmiş durumdadırlar.

30 Ağustos, emperyalizme ve emperyalizmin işgal planlarına karşı verilen ulusal kurtuluş savaşının tarihidir. 100. yıldönümünde 30 Ağustos'un anlamı, ülkenin bağımsızlığı ve kurtuluşu için anti-emperyalist mücadelenin yükseltilmesinden geçer. 30 Ağustos zaferinin 100. yıldönümünü anarken, işbirlikçileri, Osmanlı saltanatına öykünen tek adam rejimini ve hilafet özlemcilerini unutma!

Bugün "Yeni Bir Cumhuriyet" şiarı yükseltilmelidir. 100 yıl önce verilen mücadele, bu ülkenin ilerici ve yurtseverlerine örnek teşkil etmektedir. Yeni bir Cumhuriyet, ülkenin ilerici, cumhuriyetçi, yurtsever güçleri tarafından kurulacaktır. Yeni bir Cumhuriyet, emekçilerin omuzlarında yükselecektir.

**Türkiye Komünist Hareketi
Merkez Komitesi**

**akın var akın
güneşe akın
aydınlık
Türkiye yakın**

**TKH
TÜRKİYE KOMÜNİST HAREKETİ**

